

Η ΦΥΣΙΣ

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ἡ ἄνω εἰκόνη, εἶνε ἀντίγραφον τῆς θανμοσίας τοιχογραφίας τοῦ Μουσείου Τιφλίδος, ἐν ἣ εἰκονίζεται ὁ συμβολικώτατος ἀρχαῖος μῦθος τοῦ Προμηθέως δεσμώτου, τοῦ ἥρωος υἱοῦ τοῦ Ἰανέου καὶ τῆς Κλυμένης, ὅστις μακρὰν τῆς φεράας του πατρῖδος, ἐπὶ τῶν ἀξένων τοῦ Κανκάσου βράχων δεσμευθεὶς ἐτιμωρεῖτο διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ θεῖου πυρός.

Πολὺ πρὸ τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ ἐξ οὐρανοῦ εἰς Αἴθωνα πεσόντος θεοῦ τοῦ πυρός, ἐλατρεύετο ὡς πυρφόρος θεοῦ τῆς ἥρας Προμηθεὺς, ὁ γίγας Τίταν, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἀρχαιοτάτης φυλῆς, ἣς ἐποκύνερα εἰς τὴν δύναμιν τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, κατεδικάσθη εἰς δεσμῶν αἰώνια ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ Ταγίτου. Πολλοὶ εἶναι αἱ παραδόσεις περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ συμβολικοῦ γεγονότος τῆς κλοπῆς τοῦ πυρός. Κατὰ τὴν μᾶλλον διαδοθεῖσαν φέρεται, ὅτι ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπάτην τῶν Σικυωνέων, θυσάων εἰς τὸν πρῶτον τῶν θεῶν, ἀντὶ βοῆς μόνον τὰ δατὰ τοῦ περιβεβλημένου διὰ τοῦ δέρματος, κατὰ διδασχὴν τοῦ Προμηθέως, ἀφῆρεσι τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἄλλ' ὁ πανούργος γίγας ἐποκύνερα τοῦτο, κεκαλυμμένον τὸ μετέφερε καὶ μετέδωκε τοῖς θνητοῖς. Τότε ὁ Ζεὺς συλλαβὼν τὸν Προμηθεῶν, τὸν προσήλωσεν ἐπὶ τῶν ἀχμηρῶν τοῦ Κανκάσου βράχων. Νύκτωρ δὲ παμμεγέθης ἕτερος κατέταραε τὸ ἦπαρ τοῦ δεσμώτου καὶ τὴν πρῶταν ἀνεγεννᾶτο. Τὸ μαρτύριον τοῦ σωτήρος τῆς ἀνθρωπότητος ἦτο φρυκτῶδες καὶ αἱ οἰμογῶναι τοῦ τιτάνος προσέκλυσαν τὰς Ὠκεανίδας νύμφας, αἰτίνας περιεκύκλουν τὸ ὄρος, τὴν τύχην τοῦ Προμηθέως θρηνοῦσαι.

Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ (*)

Μεγάλη επιτυχία περιεργείας απέργασεν ἐν τῷ γενομένῳ ἐσχάτῳ ἐν Βολώνῃ διεθνεῖ Συνεδρίῳ τῆς φιλοσοφίας, ἐκ τῶν ἀνακρινώσεων τοῦ καθηγητοῦ Ροδόλφου Steiner καὶ ἄλλων ἐπὶ τῶν θεοσοφικῶν ζητημάτων. Ἡ θεοσοφία ὡς φιλοσοφικὴ κίνησις ὁσημέραι κερδίζει ἔδαφος ἐν ταῖς ὑπεραλπταῖς χώραις, διεδόθη δὲ καὶ εἰς Ἰταλίαν, ἐνθα θεοσοφικαὶ ἐταιρεῖαι ὑφίστανται ἤδη ἐν Μιλάνῳ, Γενεύῃ, Ρώμῃ, Παλέρμῳ κλ. Συνεπῶς εἶνε καιρὸς, ἵνα ἐκθέσωμεν καὶ εἰς τὸ μέγα κοινὸν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

Υπάρχει τεθεωρημένον, ὅτι ἡ θεοσοφικὴ κίνησις δὲν εἶνε μοναδικὴ καὶ ὅτι δύο τοῦλάχιστον εἶσιν αἱ συνήθεις κυρίαί τοιαῦται, ἡ γαλλο-ἀγγλική, ἥτις ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸς τὸν Blavatsky καὶ τὸν Annie Besant καὶ ἡ γερμανική, ἥτις ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸν τὸν Steiner. Ἡ ἀγγλογαλλικὴ δίδωσι μείζονα σημασίαν εἰς τὴν διδόσαν τῆς θεοσοφίας καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς αὐτῆς ἐνεργείας, ἐνῶ ἡ γερμανικὴ δίδωσι μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὸ ἀτομικὸν στοιχεῖον τῆς θεοσοφίας αὐτῆς καὶ εἰς τὰς νοεράς καὶ ἠθικὰς ἐπιρροὰς τῆς. Ἀλλὰ ἡ ριζικὴ πρόθεσις καὶ τινες τῶν κυρίων διδασκαλιῶν αὐτῶν εἰσὶ κοινὰ εἰς ἀμφότερα τὰ συστήματα, ἅτινα διακηρύττουσιν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὴν ἀπ' εὐθείας ἀναζήτησιν τοῦ σκοποῦ τῆς θεότητος. Ἀμφότερα δὲ διδάσκουσι τὴν μετενσαρκώσιν τῶν

ψυχῶν, τὴν ἐξάσκησιν τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐρεῖνης, τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν γηίνων ἀγαθῶν. Ἐν τούτοις τὸ γαλλοαγγλικὸν θεοσοφικὸν σύστημα εἶνε βεβαίως μᾶλλον ἀρχέτυπον καὶ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν τοῦ γερμανικοῦ, καθ' ὅσον ἡ ἐξιστόρησις αὐτοῦ τελεῖ τὰ διαφορῶν καλλίτερον τὰς κλίσεις δλοκλήρου τῆς κινήσεως. Αἱ δὲ πληροφορίαι, αἵτινες ἔπονται, ἀναφέρονται συνεπῶς ἐφ' ὅλων τούτων.

Ἡ Θεοσοφία, ὡς διδασκαλία, διακηρύττει, ὅτι ὑπάρχει ἀνωτέρα τις Ἀρχὴ ἀφθαρτος, ἀπόρητος. Ἡ δ' ἐκδήλωσις τῆς Ἀρχῆς ταύτης ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν τοῦ σύμπαντος. Ἀλλὰ ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος δὲν συνέβη δι' ἐνὸς μοναδικοῦ Fiat, δηλ. διὰ τοῦ γενέσθω. Ἀλλ' ἀποτελεῖ τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν σχεδίου, ὅπερ ἔχεν ἤδη προετοιμασθῆ, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὴν συγγῆν, καθ' ἣν ἡ ἀγνωστος ἡμῖν Ἀρχὴ ἤρξατο νὰ ἐκδηλωθῆ. Τὸ σχεδίου τοῦτο ἔχει ἀπεριόριστον συμπλοκὴν ὡς καὶ ἐντελὴ συμμετρίαν ἐν τοῖς ἰδιαίτεροις δ' αὐτοῦ σημείοις τὸ κυριώτερον μέρος παρίσταται διὰ τῶν ἀριθμῶν 3 καὶ 7 καὶ διὰ τῶν σχημάτων τοῦ ἐπιπέδου καὶ τοῦ κύκλου τὸ δὲ πραγματικὸν στοιχεῖον διαρκῶς παρακολουθεῖ τὸ συμβολικὸν στοιχεῖον, πολλάκις δὲ καὶ μεταλλάσσονται ταῦτα. Θὰ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποδώσωμεν ἐνταῦθα ἔστω καὶ κατὰ κεραίαν τὴν ἰδέαν τῆς γιγαντώδους ταύτης κατασκευῆς καὶ συναρμολογῆς, ἥτις ἐνέχει ἐν ταυτῷ ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς **Θείας Κωμωδίας**, ὡς καὶ τῆς λογιμογραφικῆς λεπτότητος τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ κυριώτερον τοῦ σχεδίου αὐτοῦ μέρος εἶνε ἡ ἐξέλιξις, δι' ἧς ἡ ἀνωτάτη Ἀρχὴ ἐκδηλοῖ δι' ἑαυτῆς καὶ ἐν ἑαυτῇ ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἕφῃ μίαν ἄλω, ἐντὸς τῆς ὁποίας διαγράφεται ἡ ἐνεργεία τῆς. Ἐν τῇ ἄλῳ ταύτῃ τὸ σύμπαν ἀναφαίνεται ἐν ἀρχῇ ἐν σχήματι μυριάδος δονητάτων στροβίλων ἢ κέντρων ἐνεργείας, δίκην ἐλαχίστων ἀτόμων καὶ εἰτα συγκεντρουμένων μεταξὺ ἀλλήλων, συσπειρουμένων καὶ συστρεφόμενων, προσοδιδόντων οὕτω τὴν ἀρχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ταῦτα ἀποτελοῦνται ἐκ πεντήκοντα οὐρανίων λεγομένων σφαιρῶν, διηρημένων κατὰ συγκεντρωτικὸς κύκλους. Εἰσὶν δὲ 7 κύκλοι, περιλαμβανόντες ἕκαστος 7 σφαίρας, περιφερομένας πέριξ τοῦ κεντρικοῦ ἡλίου, ὅστις εἶνε τὸ φυσικὸν συμβολὸν τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς καὶ ὁ διανομὸς πάσης κοσμικῆς ἐνεργείας.

Ἡ ἡμετέρα Γῆ ἀποτελεῖ μίαν τῶν 49 σφαιρῶν, αἵτινες φέρονται πέριξ τοῦ ἡλίου. Ἡ δημι-

ουργὸς ἐνεργεῖα διαβαίνει διὰ μέσον τῶν ποικίλων σφαιρῶν, ἐπαναλαμβάνουσα ἀνὰ πᾶσαν συγγῆν τὴν ἐργασίαν τῆς ἐφ' ἐκάστου τῶν ἰδιαίτερων ἀτόμων, προσέλκουσα τὰ ποικίλα φυσικὰ ἀντικείμενα οὕτω δὲ ἀπορροεῖ τὸ παγκόσμιον ἕλικόν, ὅπερ αἱ ἡμέτεραι αἰσθήσεις γινώσκουσιν. Ἀλλὰ ἐν τούτῳ τῷ παγκοσμίῳ ἕλικῷ τὰ ποικίλα ἀντικείμενα ταῦτα εὐρίσκονται ἐν διηρηκεῖ μετασχηματισμῷ, ἥτοι τὰ ἄτομα συσσωρεύονται κατὰ διαφόρους πάντοτε τρόπους, πλησιάζοντα πάντοτε ἀλλήλα καὶ καθ' ὁμοίαν κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν φάσιν καὶ τέλεια κατὰ τὸ προωρισμένον αὐτῶν προσχέδιον. Οὕτω δὲ ἐν δεδομένῳ σημείῳ ἅπαντα τὰ ἄτομα θὰ συνενωθῶσι μεταξὺ τῶν ἐν ἐντελεῖ καταστάσει, ὁπότε ἡ ἐξέλιξις τοῦ παρόντος Σύμπαντος θέλει περατωθῆ, ἔτοιμος ἵνα καὶ πάλιν ἐπαναρχίσῃ, ἐὰν ἡ μυστηριώδης Ἀρχὴ, ὁπόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς, θελήσῃ νὰ ἐκδηλωθῆ ἐκ νέου. Ἀλλὰ ἐν τῷ παρόντι Σύμπαντι ἡ ἐξέλιξις θέλει διανύσῃ μακρότατον χρόνον, καθ' ὅσον εἰς τὸν ρυθμὸν αὐτοῦ ἐδόθη πορεία ἀρκετὰ βραδεία καὶ ἐπίπλοκος.

Πιστεύεται, ἐν τούτοις, ὅτι ἡ θεία ἐνεργεῖα ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐξέλιξις, δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν δραστηριότητα ἐν ἀπάσαις ταῖς σφαίραις, ἐξ ἧς συνίσταται τὸ παγκόσμιον ἕλικόν ἐπεταί, ὅτι ἡ ἐξέλιξις εἶνε πλέον ἢ ἥτιον προκεχωρημένη εἰς τοὺς διαφόρους κύκλους καὶ εἰς τὰς διαφόρους σφαίρας ἐκάστου κύκλου. Ἡ διαφορὰ δὲ αὐτῆ ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ συσπειρωθεί αὐτῶν τὰ διάφορα ἄτομα ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς σχηματισμὸν μορφῶν πλέον ἢ ἥτιον ἔγγυς πρὸς τὴν τελειότητα. Ἐν γενικῷ κανόνι εἰς τὰς σφαίρας τὰς ἀνηκούσας εἰς περιφερείας πλησιεστέρας πρὸς τὸ κέντρον ἢ συγκέντρωσις ἐγένετο κατὰ καλλίτερον τρόπον, ἥτοι ἐν ἄλλαις λέξεσι ὑφίσταται ἱεραρχία τις μεταξὺ τῶν σφαιρῶν τοῦ Σύμπαντος. Ἀλλ' ἡ ἀνοότης αὐτῆ εἶτε μόνον φαινομενικὴ, καθ' ὅσον τὰ ποικίλα ἄτομα, ἅτινα ἀποσπῶνται, ὁπόταν τὸ ἀποτελοῦν ταῦτα σῶμα διαλύεται, τείνουσι νὰ συσσωματωθῶσι εἰς σχήματα πάντοτε πλησιεστερα πρὸς τὴν τελειότητα, οἰονόησθε καὶ ἂν κατέχη μέρος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱεραρχίᾳ ἢ σφαίρα, ἐν ἣ διέμενον. Πρὸς δὲ τὰ ἀνήκοντα ἄτομα εἰς τὰς ἐπιτὰ σφαίρας μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς περιφερείας δύναται νὰ μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς μᾶς σφαίρας εἰς τὴν ἄλλην.

Οὕτω δὲ διευκολύνονται τὰ μᾶλλον ἐπιτυχημένα συμπλέγματα. Μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν ἀτόμων, παρ' αἷς ἡ θεία ἐνεργεῖα ἐξηγεῖται μᾶλλον ζωηρῶς, εἶνε αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ κατοικούντα τὴν Γῆν ζῶα. Εἰς ταῦτα ἡ ἐξέλιξις ἔχει ἐξελθῆ ἤδη εἰς τὰ ἀνώτερα στάδια τοῦ ἐνοπίκτου καὶ τῆς συνειδήσεως, ὁ δὲ ρυθμὸς ἐπιταχύνεται δι' εἰδικῶν τινος τρόπου ἥτοι τῆς μετενσαρκώσεως. Τουτέστι ἔμπυχόν τι ἐν δύναται μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἀναζήσῃ ἐν ἄλλῳ τινὶ εἶδει ἐμ-

ψύχῳ, πλέον ἢ ἥτιον συγγενεῖ φυσικῶς δὲ κατὰ τὴν νέαν ὑπαρξίν ὁ λογισμὸς του δηλ. τὸ δοῦναι του δὲν διακόπτεται. Αἱ λύπαι, ἃς θὰ ὑποστῇ ἐν τῇ νέᾳ ὑπάρξει του θὰ χρησιμεύουσιν ὡς ἐξάγριος τῶν διαπραχθέντων σφαλμάτων ἐν τῇ προγενεστέρᾳ ὑπάρξει, ἐνῶ τὰ νέα σφάλματα θὰ σημειωθῶσι ὡς χρέος πρὸς ἐξόφλησιν ἐν τῇ ἐπομένῃ διαβίῳσει. Ἡ προσδευτικὴ τάσις τῆς ἐξελίξεως ἐν γένει, συντελεῖ ὥστε καὶ τὰ μαχθηρὰ ζωικὰ ὄντα καὶ φαινομενικῶς ἀπωτέρω τῆς τελειότητος κείμενα οὐδέποτε ἀπολλύσιν τι ἐν τῇ μᾶς ὑπάρξει, ὅπερ σχετικῶς ἐν τῇ προγενεστέρᾳ ὑπάρξει ἤθελον ἀπολαύσῃ.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς τῶν μέσων τῆς κανονικῆς τελειοποιήσεως, ἅτινα κενῶς κατέχει μετὰ τῆς λοιπῆς ἐμφύχου καὶ ἀψύχου φύσεως, κέκτηται καὶ ἕτερον ὅλως ἴδιον καὶ τοῦτο εἶνε νὰ δύναται νὰ μεταφέρεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐπιπέδου εἰς τὸ ἕτερον.

Ἴδου δὲ ἡ ἐξήγησις τῆς περιεργῶν ταύτης ἐκφράσεως. Τὸ σύμπαν κατεσκευάσθη ἐπὶ διαφόρων ἐπιπέδων, ἥτοι ἐφ' ὅσον τὰ ὄντα πλησιάζουσι πρὸς τὴν τελειότητα, ἀναλαμβάνουσι μορφὰς πάντοτε ὀλιγώτερον ὀλιστικὰς, μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ λάβωσι μορφὴν ἐντελῶς ἰδαυικήν, ὁπόθεν βραχὺ πλέον εἶνε τὸ βῆμα τῆς ἐξομοιώσεως πρὸς τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν, δηλαδὴ τὸν Θεόν. Κατὰ τὰς διαφόρους ταύτας ποικίλας καταστάσεις, δι' ὧν διέρχονται τὰ ὄντα, καθορίζονται καὶ τὰ ἐπιπέδα, ἅτινα διακρίνονται εἰς τρεῖς κυρίας κατηγορίας: τὸ φυσικὸν ἐπίπεδον, τὸ ἀστρικὸν ἐπίπεδον καὶ—ἀνώτερον πάντων καὶ πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν—τὸ νοερὸν ἐπίπεδον. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος κατεσκευάσται, ἔχων τὴν εὐκολίαν νὰ μεταφέρεται ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ ἐπιπέδου, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῇ συνήθως, εἰς τὸ ἀστρικὸν ἐπίπεδον καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸ νοερὸν ἐπίπεδον, ὅπως πησιάζων μεταβιβαστικῶς πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀποκτῶν ταιαύτην πείραν τοῦ θείου, ὥστε νὰ κατορθοῖ ἀρκετὰ εὐκολώτερον νὰ ὑπομένῃ ἐν ταῖς διαλείμμασι, συνωδὰ ταῖς κανόσι τῆς τελειοποιήσεως καὶ τὸν τεῦθεν νὰ ἐπισπεύδῃ τὸ τέλος τῆς ἐξελίξεώς του.

Ἡ εἰδικὴ αὐτῆ εὐκολία τοῦ ἀνθρώπου συνδέεται πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν του. Καὶ ὅπως τὸ σῶμά του ἀποτελεῖται ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ σώματος, συσταμένου ἐκ στερεῶν, ρευστῶν καὶ ἀερίων στοιχείων καὶ τοῦ διπλοῦ αἰθέριου χρώματος στακτεροῦ, ἰώδους ἢ κναρο-στακτικού, ὅπερ διεισδύει ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ σώματος, καὶ ἀποτελεῖται ἐξ οὐσίας λεπτοτέρας, ἐνεργούσης δίκην φορέλου διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου ἀπορροούσας ζωικῆς ἐνεργείας καὶ ὡς ὄργανον τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν.

Ἐν συνθήκαις ἀσθενοῦς κρῶσεως καὶ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ τὸ διπλοῦν αἰθέριον σῶμα δύναται κατὰ μέγα μέρος ν' ἀποσπασθῇ τοῦ πυ-

* Ἡ Θεοσοφία εἶνε θερηκενικὴ διδασκαλία, σκοπὸν ἔχουσα τὴν κατάληξιν τοῦ θείου διὰ μέσον τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος ἔχει τῆς μετὰ τῆς θεότητος ἐνώσεως αὐτοῦ.

Ἡ Θεοσοφία διαφέρει τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ἡ Θεοσοφία διακηρύττει, ὡς λέγει καὶ ὁ Κλαύδιος τοῦ Ἀρίου Μαγρίνου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πνεῦμα περὶ ἐκ τῆς θείας τάξεως ἐν τῇ φυσικῇ τάξει καὶ τείνον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν. Τὸ πνεῦμα ἐσοτικὸν ὑπὸ τῆς ὕλης, συμπληροῖ βραδείως διὰ διαδοχικῶν ἀνυψωτικῶν μεταμορφώσεων τὴν πρὸς τὴν ἀρχέτυπον αὐτοῦ κατάστασιν ἐξέλιξιν του. Κατορθοῖ δὲ τοῦτο δι' εἰδικῆς τινος κατόψεως τῆς θεότητος. Μελετᾷ τὴν φύσιν καὶ ἀνοίχεται νὰ εἰσδύῃ ἐντὸς τῶν μυστηρίων, ἵνα δεσπῶσῃ αὐτῶν διὰ τῆς πρακτικῆς καὶ τῶν μαγικῶν τέχων. Ἡ Θεοσοφία τέλος ἐφαρμόζει τὰς θεωρίας τῆς εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Ἦδη θὰ ἀναφέρωμεν περὶ τῶν νεωτέρων προσδῶν τῆς Θεοσοφίας ἐκ δημοσιεύματος ληφθέντος ἐκ διασημοῦ Ἰταλικῶ φέλλου.

πυκνῷ σώματι, τὸ ὁποῖον διαμένει τότε ἐν συνειδήσει ἀμβλείᾳ καὶ δὴ περιέρχεται ἐν ἐκστάσει, en transe.

Οἱ ἀναισθητικοὶ ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐξωτερικεύωσι τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ **διπλοῦ αἰθερίου των**, εἰς τρόπον ὥστε διακόπτεται ἡ γέφυρα τῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Εἰς τινὰ ἄτομα ἀνωμίλου κατασκευῆς, **μεσάζοντα** πρόσωπα καλούμενα, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ **διπλοῦ αἰθερίου** ἀπὸ τοῦ **πυκνοῦ σώματος** συμβαίνει ἐνκόλως καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπέρχονται φαινόμενα ἀρκετὰ παράδοξα, ἐφ' ὧσον ἐν τῷ προκειμένῳ τὸ διπλοῦν αἰθερίον ἀποκαθίστασι κέντρον τι ἐνεργείας, πέραν τοῦ ὁποῖου προσέρχονται ὅπως συνενωθῶσι τὰ ἐξωτερικὰ πλανώμενα ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἄτομα, προκαλοῦντα τὰς λεγομένας **ύλοποιήσεις**.

Ἐν τῷ ὕπνῳ τὸ **πυκνὸν σῶμα** καὶ τὸ **διπλοῦν αἰθερίον** διαμένουσιν ἠνωμένα, ἀλλὰ ἐν ἀνείρῳ λειτουργοῦσιν οὕτως εἰπεῖν ἀνεξαρτήτως καὶ τότε ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐντυπώσεων τῆς προτεραιᾶς γίνεται διαφοροτρόπως ἀπὸ τε τοῦ πυκνοῦ μέρους καὶ ἀπὸ τοῦ αἰθερίου τοῦ ἐγκεφάλου, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἀλλόκοτοι συνδυασμοὶ τῶν δειρῶν.

Ἡ πρόσκαιρος ἀπόστασις τοῦ διπλοῦ αἰθερίου ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ σώματος εἶναι ἡ βῆσις τῶν φαινομένων τῆς τηλεπαθείας. Καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὸν θάνατον τὸ διπλοῦν αἰθερίον τοῦ πυκνοῦ σώματος διαμένει, οὕτως εἰπεῖν, ἀργόν, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἀνεσάρκωσις, δύναται τοῦτο ἐν εἰδικαῖς περιπτώσει νὰ ἐμφανισθῇ τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, ἐν σχήματι νεφελώδει ἢ φασματώδει. Αὗται εἶναι αἱ καλούμεναι **ἐμφανίσεις τῶν πνευμάτων**.

Ὅθεν τὸ διπλοῦν αἰθερίον, ὅπου ἐγκαταλείπει τὸ πυκνὸν σῶμα — πρόσκαιρος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς ἐκστάσεις τῶν μεσάζοντων ἢ ὀριστικῶς ἐν τῷ θανάτῳ—τίθεται εἰς ἄμεσον σχέσιν μετὰ **ἀνωτέρων ἐπιπέδων** τοῦ σύμπαντος καὶ εἰδικῶς μετὰ τῶν **ἀστρικών ἐπιπέδων**. Οὕτω δὲ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ λαμβάνῃ γνώσιν, ὡς προείπομεν, τοῦ **ὑπερβεναισθητοῦ** κόσμου καὶ ἐκ τῆς γνώσεως ταύτης νὰ ἐξάγῃ ὀφέλη πρὸς ταχύτεραν πρόοδον τῆς τελειοποιήσεώς του.

Ἀλλὰ ἡ ἐνκόλια τοῦ νὰ δύναται τις νὰ προκαλέσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸν πρόσκαιρον ἀποχωρισμὸν τοῦ διπλοῦ αἰθερίου ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ σώματος του καὶ νὰ τεθῇ οὕτω εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνωτέρων **ἐπιπέδων** τοῦ σύμπαντος, δύναται ν' ἀποκτηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ μέσον τινῶν φυσικῶν καὶ νοερῶν διατυπώσεων.

Καὶ αἱ μὲν φυσικαὶ διατυπώσεις χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ καθιστῶσι μᾶλλον κερκισιὰ τὸν ὁλοκὸν δεσμὸν μεταξὺ τοῦ διπλοῦ σώματος καὶ τοῦ διπλοῦ αἰθερίου, καὶ εἰς τοῦτο

συντελοῦσιν ἡ ἄκρα ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀποχὴ ἀναζητήσεως αἰσθητικῶν ἡδονῶν. Αἱ δὲ νοεραὶ διατυπώσεις χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἐξοικείωσιν τοῦ διπλοῦ αἰθερίου μετὰ τῶν ἰδανικῶν εἰκόνων τῶν ἀνωτέρων ἐπιπέδων καὶ τοῦντεῦθεν ἰδίως συνυπάρχουσι ἐν τε τῇ μελέτῃ καὶ τῇ θεωρίᾳ τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται λοιπὸν διαρκούσης τῆς γηίνης διαβιώσεώς του νὰ προαχθῇ ἐν τῇ θεῖᾳ τελειοποιήσει, διὰ μέσον ἐπιτηδείων χρήσεως μέσων, οὕτως εἰπεῖν τεχνικῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερον μέσον ὑπάρχει εἰς τὴν διάθεσίν του, οὐχὶ ὀλιγότερον ἀποτελεσματικὸν καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀφ' εὐθείας ἀναζήτησις τῆς θεῖας τελειοποιήσεως διὰ τῆς ἐξαοκήσεως τοῦ **πνεύματος τῆς αὐτοθυσίας**. Ὁ καλλίτερος τρόπος, ἵνα ἀποσπασθῇ τις τοῦ γηίνου κόσμου, εἶνε ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἐγωιστικῶν ἰδεῶν, αἵτινες εἶνε ἡ ἄμεσος ἀπόρριξις τοῦ πυκνοῦ σώματος. Ἐνεκα τούτου οἱ θεόσοφοι διακηρύττουσι τὴν ἐξάσκησιν ἀπασῶν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν καὶ τιθέασιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ προσηλυτιστικοῦ αὐτῶν εὐαγγελίου τὴν λατρείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ τὴν βοήθειαν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀτυχεῖς.

Τοιαύτη εἶνε ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ θεοσοφικὴ σύλληψις περὶ τοῦ σύμπαντος.

Ὁ ἀναγνώστης ἀνευρίσκει ἐνκόλωτερον ἐν τῇ ἀντανάκλασιν τῶν παλαιωτάτων θρησκευτικῶν παραδόσεων τὴν ἀντανάκλασιν τῶν νεωτάτων ἐπιστημονικῶν φιλοσοφικῶν μελετῶν. Ἡ θεμελιώδης ἐνότης τοῦ σύμπαντος, τὰ ἄτομα θεωρούμενα ὡς κέντρα ἐνεργείας, ἡ διέλευσις τῶν ἀτόμων ἀπὸ σώματος εἰς ἕτερον καὶ δὴ ἀπὸ ἀστέρος εἰς ἕτερον, ἢ ἐπιρροὴ τινῶν θρησκευτικῶν διαιτηδῶν ἐπὶ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, ἰδοὺ συμπλοκὴν συλλήψεων, ὡς ἡ θεοσοφία ἐπεχείρησε νὰ ἀφομοιώσῃ, δανεισθεῖσα αὐτὰς ἀπὸ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θεοσοφικὰς ἐκείνας διδασκαλίας, αἵτινες προφανῶς ἀντίκεινται πρὸς τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα—πρόκειται εἰδικῶς περὶ τῆς κοσμογονικῆς συλλήψεως τῶν πεντήκοντα οὐρανίων σφαιρῶν—οἱ θεόσοφοι ὑπεξαιροῦσιν αὐτὰς, επικαλούμενοι τὰ δικαιώματα τοῦ συμβολισμοῦ ἢ δυσχυριζόμενοι, ὅτι ἐν ταῖς αἰσθήσεσι τοῦ ἀνθρώπου τὸ σύμπαν ἐκδηλοῦται ὑπὸ γωνίαν ἀρκετὰ περιορισμένην καὶ ὅτι τοῦντεῦθεν ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη εἶνε κατ' ἀνάγκην ἀτελής.

Ὅπως δὴποτε τρία σημεῖα ἐν τῇ θεοσοφίᾳ ἐξηγοῦσιν ἐπαρκῶς τὰς ἐπιτυχίας αὐτῆς· ἡ ἐξήγησις, ἣν αὐτὴ δίδωσιν ἐπὶ τῶν λεγομένων **φαινομένων** τοῦ **μυστικισμοῦ**, ἡ διδασκαλία τῆς περὶ τῆς μετενσαρκώσεως καὶ ἡ ἀλτρονιστικὴ διακέρυξις τῆς περὶ τοῦ **αἰθερίου διπλοῦ**, τοῦ **ἀστρικοῦ ἐπιπέδου** καὶ ἄλλων ὁμοίων, ἐλλημένων ἐκ τῶν ἀνατολικῶν θρη-

σκειῶν, ἀλλὰ διὰ ψευδο-ἐπιστημονικοῦ χρισματος ἀνακαινοθέντων, ἐδαρεστοῦσι πάντας ἐκείνους, δι' οὓς ἡ ὑπερ τοῦ ὑπερφυσικοῦ πίσις ἀποτελεῖ ἀκλόνητον νοερὰν ἀπαίτητον καὶ τοῦντεῦθεν κλίνουσι ν' ἀποδεχθῶσι πᾶσαν διδασκαλίαν, ἣτις νὰ δύναται νὰ συμβιβάζῃ μετ' αὐτῆς τοὺς νόμους τῆς ὕλικῆς πραγματικότητος. Καὶ μετὰ τῆς διδασκαλίας τῆς μετενσαρκώσεως, ἐλλημένης καὶ ταύτης εἰς βῆρος τῶν ἀνατολικῶν θρησκευτῶν ἢ θεοσοφία διαλύει πάντας τοὺς φόβους τοῦ θανάτου, ὑποσχόμενη τὴν ἐπιβίωσιν τῆς προσωπικῆς ψυχῆς μέχρι τῆς ἐσχάτης συνενώσεώς της μετὰ τῆς θεῖας μακαριότητος.

Ἀλλὰ, ἐὰν τὰ μέρη ταῦτα τῆς θεοσοφικῆς διδασκαλίας ἤθελον φανῆ ταῖς ἰσχυραῖς ψυχαῖς ἄρκως ἐλευθέρια καὶ ἐν βραχυλογίᾳ—οὐδαμῶς ἀνώτερα πρὸς τὰ ἀπιστοιοῦντα μέρη τῶν ἀρχαιτέρων θρησκευτῶν—οὐδεὶς τοῦλάχιστον θὰ δυνήθη νὰ θεωρήσῃ μετὰ συμπαθείας τὴν ἐπικρατεστέραν θέσιν, ἣτις ἐν τῇ σημερινῇ θεοσο-

φικῇ κινήσει ἐδόθη τῇ ἀλτρονιστικῇ διδασκαλίᾳ. Ἡ πρόοδος ἄλλως τε τῆς ἀνθρωπότητος συνδέεται κυρίως πρὸς τὴν ἀνωτέραν ἐξέλιξιν τῶν ἠθικῶν αἰσθήσεων καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀποτελεσματικὴ ἠθικὴ διδασκαλία, ἣτις νὰ μὴ εἶνε ἐν ταῦτῳ καὶ διδασκαλία ἀταπαρνήσεως καὶ θυσιῶν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, καθ' οὓς φιλόσοφοι τινες ἄπληστοι δημοκρατίας διακηρύττουσι τὸ δικαίωμα δι' ἑαστόν ἄτομον καὶ—ἔπειρ τὸ ἴδιον—δι' ἑκάστην κοινωνικὴν ὁμάδα, νὰ ζῆ ἐν τῇ ζωῇ του, ἀρμόζει κάλλιστα νὰ συγχωρησώμεν τοῖς θεοσοφοῖς τὴν εἰλικρινεῖαν τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ἀφοῦ αἰσθάνονται μετὰ τῆς σοβαρότητος καὶ τοσοῦτον ζήλου τὴν ἀνάγκην τοῦ παρόντος.

Dott. Ry.

(Κατὰ μετάφρασιν)

Φ. Πρίντζις

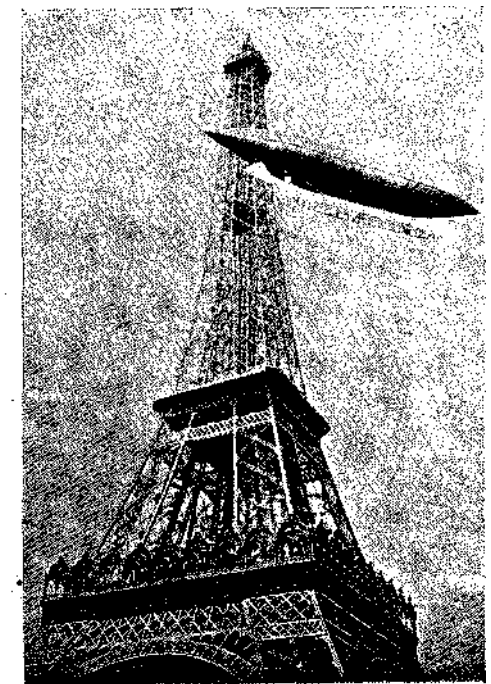
Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΪΑΣ

(Συνέχεια)

Δηλαδή, ἐὰν ὁ ἐν τῇ λέμβῳ εὐρισκόμενος ἀεροναύτης θελήσῃ ν' ἀνέλθῃ τὸ ἀερόστατον τοῦ ἀνωτέρου τοῦ σημείου εἰς ὃ εὐρίσκεται, δὲν πράττει ἄλλο παρὰ νὰ κλίνῃ τὰ πηδάλια πλαγίως πρὸς τὰ ἄνω, οὕτως ὥστε τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος νὰ ἐνεργῇ κάτωθεν αὐτοῦ καὶ συνεπῶς τὸ ἀερόστατον ὑψοῦται ὡς νὰ εἶχεν ἀποβάλλει ἔρμα. Ἐὰν δὲ τοῦναντίον θέλῃ νὰ κατέλθῃ, ἀντιστρόφως κλίνει τὰ πηδάλια του πρὸς τὰ κάτω πλαγίως, ὅτε τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἄνω, ὡθεὶ τὸ ἀερόστατον πρὸς τὰ κάτω ὅπερ φυσικῶς τότε θὰ κατέλθῃ, ὡς ἐὰν ὁ ἀεροναύτης εἶχεν ἀνοιξῆ τὸ ἐπίπωμα τῆς ὀπῆς τοῦ ἀεροστάτου, διὰ ν' ἀφήσῃ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀερίου.

Ὡστε ἡ ἀνοδος καὶ κάθοδος τῶν πηδαλιουχομένων τούτων ἀεροστάτων γίνεται διὰ τῆς ὠθήσεως τοῦ ἀεροπλάνου ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἀπαρραλλάκτως ὅπως εἰς τοὺς χερταετοὺς τῶν παιδῶν ἐνεργεῖ ὁ ἀνεμὸς πρὸς ἀνύψωσιν αὐτῶν, βρυτέρων τούτων σωμάτων καὶ ὀντων τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐκτοπιζομένου ἀέρος. Καὶ μολοντί ἡ ἀρχὴ αὕτη ὀρθαλμοφανῆς ἦτο τῇ ἐπιστήμῃ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων, ἐν τούτοις ἐπέπρωτο μόλις πρὸ τινος χρόνου καὶ τυχαίως νὰ ἐφαρμοσθῇ. Κατόπιν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν εἰς τὰ ἀεροπλάνα, ὡς θὰ ἴδωμεν. Πρῶτος δὲ ἐφαρμοσθῆς καὶ ἀνυψωθεῖς δι' ἀεροπλάνου ἦτο ὁ Santos Dumont, Βραζιλιανὸς ἐν Παρισίοις, ὅστις ἐκέρδισε καὶ τὸ βραβεῖον ὀρισμένου ὀρο-

μολογίου, ἤτοι νὰ διέλθῃ τὸν Πύργον τοῦ Ἄφελ καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐκτοτε ἐμελετήθη τὸ ζήτημα ὑπὸ

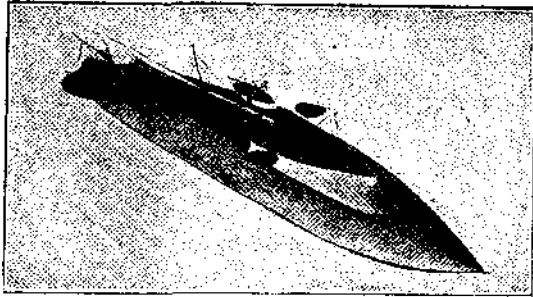

Ὁ S. Dumont πρῶτος ὀφραθεῖς δι' ἀεροπλάνου ἐν συνδυασμῷ μετ' ἀεροστάτου.

ἐποψιν συσχετήσεως τοῦ ἀεροπλάνου πρὸς τοὺς χερταετοὺς καὶ τὴν πτήσιν τῶν πτηνῶν καὶ ἀμέσως Ἄγγλοι, Γερμανοί, Ἴταλοὶ καὶ Ρῶσοι

επεδόθησαν εις την ανάπτυξιν και τελειοποίησιν της ωραίας ταύτης ανακαλύψεως.

Η τελευταία αυτή πρόδος ενεθάρρυνε την γαλλικήν Κυβέρνησιν ως και άλλων Κρατών και μετά σπουδής πάντες επεδόθησαν να κατασκευάσωσιν όσον ήν αυτοίς δυνατόν τελειότερον πηδαλιουχούμενον αερόστατον, ήτοι αερόστατον επικλινές, εν σχήματι σιγάρου μετά

Το γαλλικόν πηδαλιουχούμενον ή «Πατρίς».

αεροπλάνου κάτωθι, ως ανωτέρω εξεθέσαμεν. Εισί δέ γνωστά τὰ δύο ωραία και ιστορικά πλέον καταστάνατα γαλλικά πηδαλιουχούμενα αερόστατα ή «Πατρίς» και ή «Γαλλική Δημοκρατία» τὰ όποια εξέτελεσαν τοσαύτας επιτυχείς ανυψώσεις και πτήσεις και επέπρωτο τὸ μὲν πρῶτον ν' αποσπασθῆ υπό του ανέμου από των χειρῶν των συκρατούντων αυτό στρατιωτών και παρασυρθῆν εις τὰ ύψη εἶτα να καταπέση και καταστραφῆ μακρὰν εν τῇ θαλάσση, της δὲ «Δημοκρατίας» διαρρηχθέντος αἰφνης του ύφασματος του αεροστάτου εν τῇ πτήσει υπό έκσφενδονισθέντος σιδηροῦ τεμαχίου του καταστραφέντος αἰφνηδῶς πηδαλίου του, κατέπεσε κακῶν κακῶς από μεγάλου ύψους εις τὸ ἔδαφος και κατεθρυμματίσθη, συναπωλέσασα και τους τέσσαρας εν αὐτῇ εὑρισκομένους γενναίους αεροπόρους αξιωματικούς του γαλλικοῦ στρατοῦ.

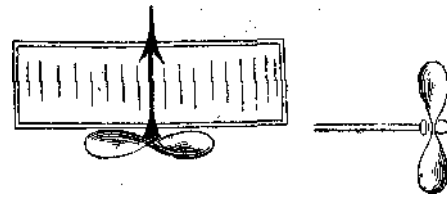
Τὰ τοιαῦτα πηδαλιουχούμενα αερόστατα ἔχουσι τὸ ἐλάττωμα να μὴ δύνανται να διατηρῶσι την ὀριζοντίαν αὐτῶν θέσιν, καθόσον ή δύναμις της ἔλικος ή ὠθοῦσα τὸ αερόστατον πρὸς τὰ πρόσω και ή αντίστασις του ἔρος εν ταῦτῳ δρῶσιν οὕτως ὥστε ή συνισταμένη να τείνη να υπεγείρη τὸ ῥόγχος του ὀριζοντίου του αεροστάτου πρὸς τὰ ἄνω. Κατὰ δὲ τους γενομένους ὑπολογισμούς ἐξηκριβώθη, ότι ὠρισμένη ταχύτης δι' ἕκαστον τοιοῦτον αερόστατον τείνει να μετατρέψῃ αὐτὸ καθέτως. Η ταχύτης δὲ αὐτῆ εἶνε των 8—11 μέτρων κατὰ εν 1" ἀναλόγως του μεγέθους του αεροστάτου.

Αἰτία του φαινομένου τούτου εἶναι ή ἀνάλυσις υπό της ἔλικος της ανυψωτικῆς δυνάμεως του αεροστάτου εις δύο δυνάμεις: εις μίαν δηλαδή, ή ὁποία τείνει να τὸ φέρῃ πρὸς τὰ ἔμπρὸς και ἐτέρην πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' ἐπειδὴ ή ανυψω-

τική δύναμις εἶναι ανωτέρα της προωστικῆς, ἔνεκα τούτου κατὰ την μηχανικήν ή διαγώνιος του παραλληλογράμμου των δυνάμεων εἶναι μικρὰ και συνεπῶς ἀναγκάζεται τὸ αερόστατον να ανυψῶται πρὸς τὰ ἔμπρὸς.

Πρὸς ἄρσιν του ἀτόπου τούτου εὑρον, ότι δεόν τὸ μήκος του αεροστάτου να μὴ υπερβαίνῃ τὸ πενταπλάσιον ή ἑξαπλάσιον της διαμέτρου της μεγαλειτέρας αὐτοῦ τομῆς: ή δὲ τομῆ αὐτῆ να μὴ ἀντιστοιχῆ εις τὸ μέσον του αεροστάτου, ἀλλὰ να εἶναι μάλλον πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ὅπως τουτο παρατηρεῖται και εις τὸ σῶμα των ἰχθύων. Πρὸς μείζονα δὲ ἔτι ἀσφάλειαν, δεόν να τίθεται πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος του αεροστάτου εἶδος πτερυγίου, ὅπως εν παραδείγματι εις τους ἰχθεῖς ὑπάρχουν ή οὐρά και ὁ θύσανος.

Διὰ του μέτρου τούτου κατωρθώθη κάπως ή ἀσφαλῆς διατήρησις της ὀριζοντίου θέσεως των πηδαλιουχομένων αεροστάτων, εν ὥρᾳ εὐδείας ὁμως. Τὸ γαλλικόν πηδαλιουχοῦμενον ή «Πόλις των Παρισίων» ἔφερεν εις τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ τέσσαρα μικρὰ πρόσθετα αερόστατα, δυνάμει των ὁποίων οὐ μόνον καθίσταται μονιμοτέρα ή ὀριζοντεία θέσις του πηδαλιουχομένου αεροστάτου, ἀλλὰ και ἐξουδεροῦται ή κυλίνδωσις

Η ὠθοῦσα δύναμις της ἔλικος.

αὐτοῦ ως και οἱ κραδασμοὶ της λέμβου, οἱ ἐκ της μετακινήσεως παραγόμενοι, ρυθμιζομένης ταύτης καλείτερον. Ἄλλὰ ἐκτός των μεταρρυθμίσεων τούτων ὑπολείπεται ἐτέρα σπουδαία ἔλλειψις, ή μεταβολή του σχήματος του αεροστάτου ἐκ της συστολῆς και της διαστολῆς αὐτοῦ κατὰ την εν τῷ ἄερί κινήσιν του, συνεπεία της ἐξωτερικῆς πίεσεως υπό ἰσχυροῦ ανέμου ή άλλων ἀτμοσφαιρικῶν αἰτίων. Πρὸς διόρθωσιν του ἀτοπήματος τούτου προτάθησαν και ἐφηρμόσθησαν τρία διάφορα συστήματα μέχρι τουδε και κατὰ τὰ συστήματα ταῦτα κατασκευάζονται ὅλα τὰ σήμερον εν χρήσει αερόστατα ταῦτα.

Κατὰ τὸ πρῶτον σύστημα ήτο του γερμανοῦ κόμητος Ζεπελέν, ὅστις ἀντικατέστησε τὸ ἐξ ὑφάσματος περίβλημα του αεροστάτου διὰ μεταλλίνου τοιοῦτου, ήτοι χαλυβδίνων ἐλασμάτων: κατὰ μήκος του μεγάλου αὐτοῦ ἄξονος και περισφιγγομένων διὰ στεφανῶν ἐξ ἄργιλλου. Ὁ μεταλλινος οὗτος σκελετός ἐξῆγιζε 4,000 χιλιόγραμμικ. Τὸ μήκος του μεγάλου αὐτοῦ ἄξονος ήτο 130, ή δὲ διάμετρος της μεγαλειτέ-

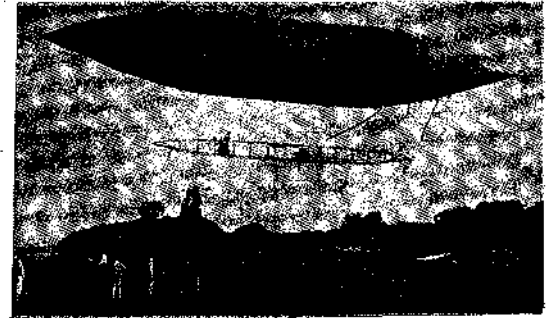
ρας αὐτοῦ τομῆς 12 μ. Περιεκλείοντο δὲ ἐντός αὐτοῦ 17 μικρὰ κυλινδρικά αερόστατα. Πρὸς πλήρωσιν δὲ αὐτοῦ ἔδαπανῶντο 15,000 κυβικά μέτρα ὑδρογόνου, ἀξίας 7,000 μάρκων. Η ὀλική αὐτοῦ ἀξία ήτο 600,000 μάρκων. Ἐφερε δύο κινητήριους ἠλεκτρικὰς μηχανάς, δυνάμεως 150 ἰππων, δι' ὧν ἐκινούντο αἱ ἔλικες του τεραστίου αὐτοῦ αεροστάτου. Διὰ δὲ την πηδαλιούχησιν αὐτοῦ ὑπῆρχον δύο πλευρικά πηδάλια ως και ἕτερον πηδάλιον ἰσοροπίας διὰ την κατὰ βούλησιν ἀνοδον και καθοδον αὐτοῦ. Κάτωθεν αὐτοῦ και εις τὰ δύο ἄκρα ἐκρέμντο δύο λέμβοι προωρισμένοι διὰ τὰ διάφορα μηχανήματα, αἰτίνες συνεδέοντο διὰ γεφύρας μεταξύ δὲ αὐτῶν ὑπῆρχε τὸ διὰ τους ἐπιβάτας διαμέρισμα, εἶδος αἰθούσης. Αἱ κινητήριαι αὐτοῦ μηχαναί, βάρους 608 χιλιόγραμμων προσέδιδον εις τὸ αερόστατον τούτο ταχύτητα 14 μ. μ. κατὰ 1", ἠδύνατο δὲ αὐτῆ ν' αὐξηθῆ ἔτι μάλλον. Τὸ σύστημα ὁμως τούτου του Ζεπελέν κατεκρίθη ἔνεκα του υπερβολικοῦ βάρους, μολονότι ήτο ἀριστοῦργημα τέχνης και ἐπινοίας και ἐκυριάρχει ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ των συνεχῶν ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ, κατορθώσαντος να ἵπταται ἐπὶ δώδεκα συνεχεῖς ὥρας ἀνωθι των Ἄλπεων, φθάσαντος μέχρι 840 μ. ὕψος.

Και δικαίως ή καταστροφή αὐτοῦ συνεκίνησεν ὀλόκληρον τὸν κόσμον, ἰδίᾳ την Γερμανίαν. Κατὰ τὸ δεύτερον σύστημα ήτο κατασκευασμένον τὸ ἐπίσης ἀτυχὲς γαλλικόν αερόστατον πηδαλιουχοῦμενον ή «Πατρίς» τὸ ὅπολον, ὅπως και τὰ ἄλλα κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα κατασκευαζόμενα, φέρουσι περίβλημα ἐξ ὑφάσματος και εις τὸ μέσον αὐτοῦ πλατεῖαν μεταλλίνην στεφάνην, δίκην πελωρίου ζώνης, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ή σταθερότης του σχήματος και χρησιμεύει εν ταῦτῳ ως ἐρεισμα ἀσφαλές πρὸς ἐξάρτησιν της λέμβου.

Τὰ του τρίτου ὁμως συστήματος πηδαλιουχοῦμενα αερόστατα ἔχουσι τὰ καλλίτερα πλεονεκτήματα, ὅπως ήτο ή «Πόλις των Παρισίων» του Ἑρρίκου Deutsch, τὸ ὅπολον και ἠγοράσθη υπό της Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Ἐσωτερικῶς ήτο προσκεκολλημένος σάκκος ἐκ βαμβυκεροῦ ὑφάσματος ἐμπεποτισμένου διὰ καουτσούκ. Ὁ σάκκος οὗτος δι' ἀεραντλίας εὑρισκομένης εν τῇ λέμβῳ, ἐπληροῦτο ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος και οὕτω ἐζωγχομένος ἐπέφερεν ἐλαφρὰν πίεσιν εις τὸ αερόστατον.

Εἰς δὲ τὸ ὀπισθεν μέρος ὑπῆρχον δύο βαλβίδες, αἰτίνες ἀνοίγουσαι ἐκ των ἔσω πρὸς τὰ ἔξω ἐπέτρεπον την ἐξοδον μέρους του ἀερίου, ὅταν ή τάσις αὐτοῦ ἔνεκα της πίεσεως του εν τῷ σάκκῳ εἰσαχθέντος ἀτμοσφ. ἀέρος ἐγένετο μεγαλειτέρα της ἀτμοσφαιρικῆς. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σάκκος φέρει βαλβίδα, ἐπίσης ἐκ των ἔσω πρὸς τὰ ἔξω ἀνοίγουσιν, ἀλλὰ πολὺ εὐκολοτέρων των δύο προηγουμένων. Ἐὰν ἤδη ὑποθέ-

σωμεν, ότι τὸ αερόστατον ἀνέρχεται, τότε τὸ ἐγκλεισμένον ἀερίον, ως και ὁ εν τῷ σάκκῳ ἄηρ τείνουσι να καταλάβωσι μεγαλειτερον ὄγκον, ἔνεκα της ἐλαττώσεως της ἐξωτερικῆς πίεσεως. Ἄλλ' εν τοιαύτῃ περιπτώσει ή εὐπαθεστερὰ βαλβίς του σάκκου ὑποχωρεῖ πρώτη, μέρος του ἐντός ἀέρος ἐξέρχεται, τὸ δὲ ἐσωτερικόν ἀ-

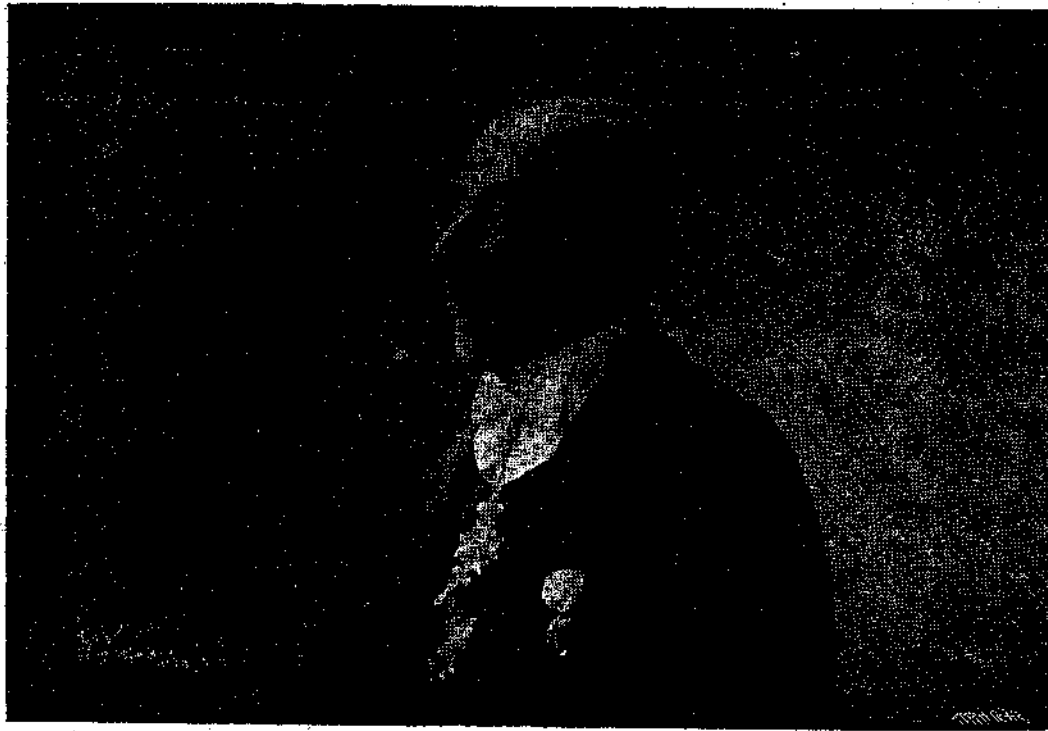
Τὸ πηδαλιουχοῦμενον ή «Πόλις των Παρισίων»

έριον λόγω της ἐλαττώσεως του ὄγκου του σάκκου εὑρίσκει χῶρον ἐλεύθερον και διαστέλλεται ἔσωθεν, χωρὶς να ἐπιδράσῃ ἐπὶ του ὄγκου και του σχήματος του αεροστάτου ἐξωτερικῶς. Τουναντίον δὲ, ἐὰν τὸ αερόστατον κατέρχεται, ὁ ὄγκος αὐτοῦ ἔνεκα της ἀξανομένης ἐξωτερικῆς πίεσεως τείνει να ἐλαττωθῆ, ἀλλὰ τότε διὰ της εν τῇ λέμβῳ ἀεραντλίας εἰσάγουσιν ἀέρα εις τὸν σάκκον, ὁ ὁποῖος διαστελλόμενος πιέζει τὸ ἐγκλεισμένον ἀερίον και ἐπομένως ἐμποδίζει την ἐλάττωσιν του ὄγκου αὐτοῦ. Τὰ αερόστατα ταῦτα θεωροῦνται τὰ τελειότερα του εἶδους τούτου των πηδαλιουχομένων, διότι και ἐλαφρὰ εἶνε και σχῆμα σταθερὸν ἔχουσι και εὐκολως μεταφέρονται.

Ὁ ὄγκος αὐτοῦ εἶναι 3,200 κ. μ. και τὸ ὀλικόν μήκος 60 μ. Ἐν τούτοις και τὰ πηδαλιουχοῦμενα ταῦτα αερόστατα ἀπεδείχθησαν ἀτελῆ υπό ἐποψιν ἀντοχῆς και διευσύνσεως κατὰ των σφοδρῶν ἀνέμων και ἤδη ή λύσις του ζητήματος της αεροπλοίας τελικῶς ἐπιδιώκεται διὰ των αεροπλάνων.

(Ἐπεταῖ συνέχεια)

Η ἐξέλιξις του ἀνθρώπου συμβαδίζει με τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν και τὸ μέλλον αὐτοῦ. Τὸ παρελθόν τὸν ἐκπλῆττει, τὸ παρὸν τὸν παρηγορεῖ και τὸ μέλλον τὸν πείθει. Ἐν τῇ ἀρχῇ του ὁ ἀνθρωπος ήτο ζωοειδής, ἠδὴ παλαίει μεταξύ κτηνωδίας και ὑπεροχῆς και προσεχῶς θὰ δεσπόζῃ της ὕλης. Οὕτως ὁ ἀνθρωπος ἔσεται ὁ κυρίαρχος του κόσμου, ὃν διὰ της ἐξελίξεως του δημιουργεῖ και κατακτᾷ.

Κ. ΜΑΝΙΑΚΗΣ

Επίτιμος Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου και Πρόεδρος του Ελληνικού Τμήματος του παγκοσμίου επιστημονικού Συνδέσμου.

Γνωστή συμπαθής και εξέχουσα φυσιογνωμία δράσασα ιδίως εν τῷ δικαστικῷ, ἐπιστημονικῷ καὶ φιλολογικῷ κόσμῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ὡς δικαστῆς, ὡς συγγραφεὺς καὶ φιλόλογος ἔδρασαν ἀνθη πολυετούς ἐργασίας διὰ τῆς εὐρυμαθείας του δὲ καὶ τῆς μεμετρομένης ἀγορευσεως του πάντοτε ἐθεωρήθη ὡς ἀκριβῆς καὶ εὐκρινῆς εἰς τὴν ἐκφρασιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ιδεῶν του, παρασημοφορηθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ ἄλλων Ἐθνῶν.

Αἱ ἐμβριθεῖς αὐτοῦ μελέται ἐπὶ τοῦ ἀστικῷ καὶ ποινικῷ δικαίῳ εἰσὶ θαυμαστὰ τεκμήρια τῆς τεσσαρακονταετούς δράσεως του, τῆς ἀνεξαντλήτου φιλοπονίας του καὶ τῆς ἀελογοισμένης πείρας του.

Εἰς τὰ Ἐπιστημονικὰ ζητήματα ὑπῆρξεν ὁμοίως δεινὸς διαχειριστῆς καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφῆς. Ὡς φιλόλογος δὲ καὶ κοινωνιολόγος προσεῖλκυσε τὴν ἀγάπην ἀμέριστον τῶν συμπολιτῶν του, καθ' ὅσον ὁ κ. Μανιάκης οὐδέποτε ἐπαύσατο παρέχων τὸν λόγον καὶ τὴν γραφίδα του εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς πολιτείας του. Ἐσχάτως δὲ ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐθνογραφίας καὶ προέδρου τοῦ παγκοσμίου επιστημονικοῦ Συνδέσμου ἐν Παρισίοις ὡς πρόεδρος τοῦ κεντρικοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, δι' ὅπερ συγχαίρομεν αὐτὸν ἀπὸ καρδίας, εὐχόμενοι αὐτῷ νέαν ἐπιτυχίαν ἐν τῇ διακεκομμένῃ ταύτῃ ἐκλογῇ του.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΣΟΥ

Τὰ ἀνθη ποῦ μοῦ εἶχες χαρισμένα
τάχῳ φυλάξει διὰ νὰ σὲ ἐνθυμοῦμαι
πόσον δακρύζω πόσον λυποῦμαι
ὅταν τὰ βλέπω ὅτι εἶνε μαραμμένα.

Τὸ ἱερώτερον κειμήλιον ποῦ ἔχω
εἶνε τὰ ἀνθη σου ποῦ τόσο ἀγαπῶ !
τ' ἀρκάζω μὲ λαχτάρα τὰ φιλῶ
μὰ ἐξαίρνω μὲ δάκρυα τὰ βρέχω !

Πτωχὰ λουλούδια λείψανα χρυσῶ
τῶν παρελθόντων εὐτυχῶν μου χρόνων
δὲν σὲς ἀντήλασσον ποτὲ οὐδὲ μὲ θρόνον
εἶσθε δι' ἐμὲ ἢ μόνῃ μου χαρὰ !

εἶσθε δι' ἐμὲ ἢ μόνῃ μου ἀγάπῃ
ἢ μόνῃ ἀνάμνησις κι' ἄς εἶσθε μαραμμένα
δὲν λησμονεῖτε σεις λουλούδια ἀγαπημένα
ὅπως ἢ ἀστατος ἀνθρώπινος καρδία !

Κλεάνθη Ροδότανου

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

(Συνέχεια)

Ὁ ἄρρην νεανίας γορίλλας ἔχει ἀνάστημα δύο μέτρων περίπου, σπανίως δὲ τὸ ἐπερβαίνει, ἐνῶ ἢ θῆλυς φθάσει τὸ ἐν καὶ ἡμιον μέτρον. Οἱ βραχίονες του εἶνε ὀλιγώτερον δυσαγαλῶγως μακροὶ τῶν τοῦ Χιμπαντζῆ καὶ Οὐράγγου, οὕτως ὥστε διὰ τὰ ἴσατα δρθῆς, δὲν ὑπερβαίνουν τὸ γόνυ. Ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ἔχει μῆκος μεγαλύτερον τοῦ ἀνθρώπου καὶ κέκτεται ἀνάπτωξιν καὶ ρώμην, ἐνῶ οἱ ὠμοὶ του εἰσὶν πολλὴ πλατεῖς. Τὸ κατώτερον χεῖλος τοῦ Γορίλλα δὲν ἔχει τόσο ἀνάπτωξιν ὅσον τὸ τοῦ Χιμπαντζῆ. Ὁ ἀρχὴν αὐτοῦ εἶνε νευρώδης· τὸ στήθος εὐρωστον καὶ κυρτόν, ἢ δὲ κοιλία ἀνεπτυγμένη μᾶλλον ἐν τῇ νεανικῇ ἢ ἐν τῇ γεροντικῇ ηλικίᾳ. Τὰ ἄρθρα εἰσὶ πολλὰ μωδῆ, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες πλέον ἢ τοῦ Χιμπαντζῆ καὶ τοῦ οὐράγγου ὁμοιάζοντι πρὸς τοὺς τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ πόδες εἰσὶ πλατεῖς, οἱ δὲ δάκτυλοι ἐπίσης πλατεῖς καὶ βραχίτις, μόνον δι' ὀλίγον μικρότεροι τῶν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ προσώπου τοῦ πιθήκου τούτου εἶνε γυμνόν. Τὸ δὲ δέσμα αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ μελανωπὸν αὐτοῦ σῶμα καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν λεῖων καὶ σκληρῶν, σχηματιζουσῶν ἐπὶ τῶν παρεῶν μικρὸν γένειον ὡς καὶ προκόμιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἀχέρος.

Τὰ μεγάλα δάση τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς φιλοξενοῦσι τοὺς γορίλλας καὶ ὡς γνωρίζομεν μέχρι τοῦδε οὗτοι ζῶσιν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκτάσει τῆς γραμμῆς τοῦ Ἰσημερινοῦ, τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ βορείου μέρους μέχρι τοῦ ἐτέρου ἐν Γαμπῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ νοτίου μέρους μέχρι τοῦ ἐτέρου ἐν Κογκό. Ὡς ἔγγιστα δύνανται νὰ σημειωθῶσι δύο μοῖραι βορείου πλάτους καὶ πέντε μοῖραι μεσημβρινοῦ πλάτους ὡς ὅρια γεωγραφικῆς περιφερείας τῆς διαβίσεως τῶν πιθήκων τούτων πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰσημερινοῦ. Λέγεται, δι' ὃ γορίλλας δὲν εὐρίσκονται πλησίον τῆς θαλάσσης ἀλλ' ἐν τινὶ ἀποστάσει ἑσωτερικῶς τῆς γῆς, ἐν δάσεσιν ἐπὶ τῶν ὄρεων ἢ εἰς τοὺς πρόποδας τούτων. Ἐν τούτοις φαίνεται βέβαιον δι' οἱ γορίλλαι προσέρχονται καὶ ἐν ἀγέλαις μέχρι τῆς παραλλίας, ὡς παρατηρήθη τοῦτο κατὰ τὰ ἔτη 1851 καὶ 1852 ὅτε πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατεδιώχθησαν καὶ ἐφονεύθησαν, εἰς δὲ συνελήφθη ζῶν, διὰ τὸν ὅποιον προσεφέρθη πρὸς ἀγορὰν αὐτοῦ ὀπί τινος ἄγγλου πλοιάρχου 6,000 δολλάρια καὶ δὲν τῷ ἐδόθη. Ἡ τοιαύτη κάθοδος παρὰ τῇ ἀκτῇ πιθανῶς συμβαίνει κατὰ μὲγάλα διαστήματα, ὅτε ἔνεκα κλιματολογικῆς τινος σπανίας ἀνωμαλίας συμβαίνει ἔλλειψις τροφῶν εἰς τὰ ζῶα ταῦτα καὶ ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγῳσι πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐδόθη τὸ ὄνομα Serra do Cristal εἰς σειρὰν ὄρεων, καταλαμβάνοντων εἰς τὰ μέρη ταῦτα μῆκος ἑκατὸν ἀγγλικῶν μιλίων, μεταξὺ τοῦ Καμαρόν καὶ τῆς Ἀγγολας, ὅπου πολυα-

Ἰληβάτης ὁ τεφρόχρους.

ριθμότεροι εὐρίσκονται οἱ γορίλλαι. Σπανίως ὁ ἀνθρώπος εἰσδύει ἐν τοῖς δάσεσιν τοῖς εὐρισκομένοις εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων τούτων, ἐνθα δὲν εἰσχωρεῖ ἀκτὴς ἡλίου, ὅπου οὐδαμοῦ αὐτόθι ὑπάρχει φῶς καὶ ὅπου ἢ εἰσόδος τοῦ ἀνθρώπου ἐμποδίζεται ὑπὸ τῶν νεκρῶν κορμῶν τῶν δένδρων, ὑπὸ τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν, ὑπὸ τῶν ἐξεχουσῶν ριζῶν, ὑπὸ τῶν διαστειμένων καὶ περιελιγμένων κλάδων καὶ ὑπὸ τῆς πνιγρᾶς, ὑγρᾶς καὶ βαρείας ἀτμοσφαιρας, ἅτινα πάντα ἀφαιροῦσι τῷ ἀνθρώπῳ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τοιοῦτον ἀπρόσιτον μέρος. Ἐπὶ τῶν δασῶν τούτων ὁ γορίλλας κατασκευάζει, ὅπως ὁ οὐράγγος καὶ ὁ χιμπαντζῆς κρεῖσμα ἐν περιπελεγμένων κλάδων καὶ φύλλων, ὅπου πηγνύει τὴν φωλεάν του. Ἐπὶ ταύτης ἰδίως κοιμῶνται αἱ θῆλεις καὶ τὰ μικρὰ, ἐνῶ ὁ ἄρρην τοποθετεῖται εἰς τοὺς πόδας τοῦ δένδρου, στηρίζων τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς συνηθείας ταύτης ἢ ῥάχιν αὐτοῦ ἀπογυμνοῦται τῶν τριχῶν.

Ὁ γορίλλας εὐχαριστεῖται ἀναζητῶν καρποὺς ἐν τῷ δάσει, ἰδίως δὲ καρποὺς, ὅς ὁ ἀνθρώπος θεωρεῖ ἐναρτέτους, ὡς εἶνε αἱ βανάνα. Τρώγει τοὺς καρποὺς καὶ τὰ φύλλα τῶν φοινίκων, ὡς καὶ τινὰς δαμασκηνέας καὶ δένδρον τινὸς, ὁμοιάζοντος πρὸς τὰ φύλλα τῶν πεπώνων, ἕτερα πρὸς τὰ φύλλα τῶν κερᾶσων, καρποὺς τινὰς ὁμοιάζοντες πρὸς τὰ κάρνα, ἔχοντας τὸ κέλφος σκληρόν, διὰ τὴν θραύσιν τῶν ὁποῖων ὁ

γορίλλας μεταχειρίζεται λίθον. Αναζητεί δὲ εὐχαρίστως κορπούς ἀγρίων ἀναάς, καὶ ἀρέσκειται πολὺ νὰ τροφῇ σακχαροκάλαμον.

Ἡ εὐχαρίστους αὐτῆ τοῦ νὰ ζῆ πάντοτε μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τοῖσι ἐπίστε τὸν ἀναγκάζει νὰ ζῆ πλησίον τῶν διαμερισμάτων τῶν μαύρων πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ληλατῆ καὶ διαρπάξῃ τὰς φυτείας τῶν σακχαροκαλάμων καὶ τοὺς ἀγρούς τοῦ δρυλίου. Ἀπεκλειστικῶς ὁμοῦ δὲν εἶνε φυτοφάγος, ἐνῶ εὐχαριστεῖται ἐπίσης ἀναζητῶν ζωικὴν τροφήν, καθ' ὅσον ἀναζητεῖ πρὸς τροφοδοσίαν τοῦ πηγὰ καὶ ὡὰ ἐπὶ τῶν δέν-

Ἰληβάτης ὁ εὐκίνητος.

δρων, μικρὰ μαστοφόρα ἕρπετὰ καὶ δὲν περιφρονεῖ ὡσαύτως τὰ κολεόπτερα ἔντομα. Ἐπίσης ἐὰν εὖρη μέγα τι ζῷον φονευμένον ἢ ἀνθρώπον τεθνεῶτα, τὰ καταβιβρώσκει. Ἀλλάσσει ἐπίσης μέρος πρὸς ἔρυναν τροφῆς καὶ ἐπίστε πάλιν ἐγκαταλείπει τὸ δένδρον, ἐφ' οὗ ἡ οἰκογενεὶά του διέμενει. Ὅποτεν βαδίξῃ, πρὸς ἀναζητήσων τροφῆς, ἐκτείνει τοὺς βραχίονας καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ ἄρθρα τῶν δακτύλων, σπανίως δὲ τὴν παλάμην ἀνικτήν ταλαντεύεται κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ λογιζῶν αὐτὴν πλαγίως. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεικνύται ἕλευθεριώτερος καὶ δραστηριώτερος καὶ μᾶλλον ἀναρχιζήτως γίνεται, ἀρπάξων καὶ δοκιμάζων τοὺς κλάδους τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων μετ' ἐπιτυχίας καὶ εἴτα πηδῶν ἐπ' αὐτῶν, φθάνων ἐν τῷ ἅμα μέχρι τῆς κορυφῆς.

Γερμανὸς τις ταξιδιωτῆς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Korpenfels συνήνησε ποτὲ μίαν οἰκογενεὶαν γορίλλων γευματίζουσαν. Ἦτο εἰς ἄρρη, μία θήλυς καὶ δύο μικρά. Ἡ μήτηρ καὶ τὰ μικρὰ ἐπηγαίνο-ἤρχοντο ἀποσπῶντα κορπούς ἐκ γειτονικοῦ δένδρου καὶ μεταφέροντα αὐτοὺς πρὸς τὸν σὺζυγον καὶ πατέρα, ὅστις ἐκάθητο ἀνέτως παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν σὺζυγον καὶ τὰ τέκνα, καὶ ἂν οὗτοι δὲν ἐδείκνυντο ἐπαρκῶς περιποιητικῶς, τοὺς παρῶτον δι' ἐκφραστικῶς

τονθορισμοῦ. ἂν δὲ κατὰ λάθος ἢ λαίμαργίαν ἔφερον καρπὸν τινα εἰς τὸ στόμα αὐτῶν, τοὺς διώρθωνε δι' ἐνὸς ραπίσματος.

Ὁ οἰκογενειακὸς βίος τοῦ γορίλλου εἶνε συνήθης. Ζῶσι δὲ ὁμοῦ ὁ ἄρρη, ἡ θήλυς καὶ τὰ μικρά. Ἐπίστε δὲ μικρὸς τις γορίλλας, ἀπολέσας τοὺς γεννήτοράς του, προσέρχεται καὶ διαμένει παρὰ τινὶ ἤδη συνεστημένῃ οἰκογενεῖᾳ καὶ οὕτω τὰ ὄφρα δὲν ἀπορρίπτονται. Συνήθως δὲ τὰ μικρά, διὰν μεγαλώσωσιν, ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, συντροφεύονται τινὰ μεταξὺ των καὶ συζῶσιν οἰκογενειακῶς.

Ὁ γορίλλας ὄχι μόνον δὲν πλησιάζει τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ καὶ φεύγει μακρὰν αὐτοῦ κραυγάζων ἂν οὗτος τὸν ἀκολουθῆ. ἂν δὲ ἀπειληθῆ καὶ δὲν ἔχει μέσον νὰ διαφύγῃ, τότε ἐπερασπίζεται ἑαυτὸν μετὰ θάρρους καὶ μετὰ πολλῆς μανίας. κτυπᾷ δὲ τὸ στήθος του, γίνεται θηριώδης, τρίζει τοὺς ὀδόντας, εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ του γίνονται ἀγρίοι. Ἐὰν δὲ ὁ ἀνθρώπος δειχθῆ ἐπιεικῆς καὶ βαθυμῶδον ἔποχωρῆ, ἔποχωρεῖ καὶ οὗτος καὶ γίνεται πρῶτος.

Οἱ ἀνθρωπόμορφοι πιθήκοι, ὡς ἀπεδείχθη, ὡς τώρα, ὑπὸκεινται ἐπιτόμως εἰς νόσους, ἰδίως δόταν κρατοῦνται ἐν αἰχμαλωσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ αὐτῶν ζωῇ καταβάλλονται ἐπιτόμως καθ' ὅσον οἱ πλείστοι τούτων φέρουσι τραύματα πολλὰ ἐπὶ τῶν ὀστέων, ἰδίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν, εἴτε ἐξ ὀπλων, εἴτε ἐξ ὀδόντων ἢ ἐξ ὀνύχων ἄλλων πιθήκων. Ὡς φαίνεται, οἱ πιθήκοι διαρκῶς παλαίονσι καὶ πάντες φέρουσι πληγὰς πλεον ἢ ἥτιον βραχίας, ὡς καὶ θανασιμους ἐκφύσεις, ἐπερασπιδώματα κ.τ.λ.

Οἱ ἀνθρωπόμορφοι οὗτοι πιθήκοι, ἰδίως οἱ οὐραγοντάγχοι ἐν τῇ διαβίωσιν αὐτῶν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, εἶδειξαν σημεῖα περιεργα καὶ συνάμα συμπαθητικὰ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Πολλὰς τὰ ζῶα ταῦτα εἰδείχθησαν καλοὶ σύντροφοι, ἐτηρέται καὶ βοηθοὶ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας καὶ ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφάνησαν δὲ καὶ σωτήρες πολῦτοι εἰς περιστάσεις τινάς. Ἡ ἱστορία παρέχει ἡμῖν θαυμάσια γεγονότα τοιούτων περιστάσεων. Πολλὰς οἱ οὐραγοντάγχοι ἔσωσαν παιδιὰ ἐκ προφανῶν κινδύνων, ἐκ πυρᾶς, πτώσεως, προσβολῆς ἄλλων ζῶων κ.τ.λ. καὶ ἠθέλομεν ἐπεκταθῆ πολὺ, ἐὰν ἐγράφομεν ἐνταῦθα τὰ πολυάριθμα ταῦτα γεγονότα.

ΟΙ ΥΛΗΒΑΤΑΙ

Ὁ Πλίνιος ὁμιλῶν περὶ τούτων, λέγει ὅτι φέρουσι μορφήν ἀνθρώπου, ὅπως ὁ Γορίλλας καὶ ὁ Οὐράγγος. εἰ δὲ φυσιολόγοι κατατάσσουσιν αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἀνθρωπομόρφων πιθήκων, ἀλλὰ μετὰ τοὺς προαναφερθέντας.

Οἱ ὑληβάται εἰσὶ μικρότεροι τοῦ Γορίλλου, τοῦ Χιμπατζῆ καὶ τοῦ Οὐράγγου. Οἱ δὲ μεγαλύτεροι αὐτῶν δὲν ἐπερβαίνουσι τὸ μέτρον. Ἐχοῦσι δὲ τοὺς βραχίονας μακροτέρους τοῦ

σώματος καὶ ἰσάμενοι ὄρθιοι, ἐγγίζουσι τὴν γῆν. Τοῦτο ἀπεδείκνυν τὸν βίον αὐτῶν ὅπως δένδρῳδον. Ἐχοῦσι ὡσαύτως τὸ τρίχωμα πυκνὸν καὶ τὸ δέρμα σκληρὸν. Ὁ δὲ Χάρτριαν διακρίνει τοὺς ἀνθρωπομόρφους πιθήκους εἰς δύο κατηγορίας καὶ ὀνομάζει ἀνθρωπομόρφους τοὺς μὴ ἔχοντας τύλωσιν εἰς τοὺς γλουτούς, ὡς εἶναι ὁ οὐράγγος, ὁ χιμπατζῆς καὶ ὁ γορίλλας καὶ εἰς ἀνθρωποειδῆς πιθήκους, τοὺς ὑληβάτας, οἵτινες ἔχουσι τσιάντην. Ὅπως δὲ ἐκείνοι καὶ οὗτοι δὲν φέρουσι οὐράν. Ἡ οὐρά εἶναι σημεῖον ὑποδεστέρας καταστάσεως τῶν ἀνωτέρων ἀναφερόμενων πιθήκων. Οἱ φέροντες οὐράν δὲν ὀνομάζονται οὔτε συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἀνθρωπομόρφων.

Ἡ κεφαλὴ τῶν ὑληβατῶν εἶναι ὑποστρογγύλη καὶ οὐδέποτε παρουσιάζει τὰς κορυφὰς (ἐξοχὰς), τοῦ κρανίου, αἰτινες εἰς τὸν Γορίλλαν εἰσὶ τόσον ἐπιφανεῖς. Οἱ σιαγόνας αὐτῶν δὲν ἐξέχουσι τόσον, οὔτε καὶ τὰ τόξα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Ἐπίσης οἱ ἄνω κινῶντες αὐτῶν δὲν εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένοι, οὔτε ἡ ρίς αὐτῶν εἶνε πολὺ ἄσημος. τὰ δὲ ὄτια εἰσὶ μικρά, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης ὑπάρχει διαφορὰ πρὸς τοὺς προσηγηθέντας καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου, καθόσον ἐκείνων ὁ ἐγκέφαλος ὁμοιάζει περισσότερο πρὸς τὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ζῶσιν ἐν τοῖς παρθενηκοῖς δάσεσι τῶν μεγάλων νήσων τῆς Σόνδης καὶ τῆς Ἡπείρου παρὰ τῇ ἀνατολικῇ Ἀσίᾳ, παρὰ τῷ Ἀσάμ, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Κίνα καὶ ἐν τῇ νήσῳ Χαϊνάν. Ζῶσιν ἐπίσης καὶ ἐν τοῖς δάσεσι τῶν ὑψηλοτάτων ὄρεων. Ἐβρίσκονται τοιοῦτοι ἐπίσης καὶ ἐν τῆς δάσεσι τῆς Σουμάτρας.

Τὸ συνειδητότερον εἶδος τῶν ὑληβατῶν τούτων εἶναι ὁ καλούμενος τεφρόχρους ὑληβάτης, ὃν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ὅστις εβρίσκεται ἰδίως εἰς τὴν Γιάβαν καὶ ἐπιτόμως μεταφέρεται εἰς Ἐυρώπην. Τὸ πυκνὸν τρίχωμά του εἶναι ὁμοιομόρφως τεφρῶδες, ἡ κεφαλὴ του βαθυτέρου τοιούτου χρώματος καὶ τὸ πρόσωπον ἀνοικτότερον. Τρέφεται μὲ ὄριον, δρύϊον, κορπούς διαφόρους, σταφυλὰς καὶ γάλα ἔτι.

Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο συγκαταλέγεται καὶ ὁ εὐκίνητος ὑληβάτης καλούμενος, ἕνεκα τῆς μεγίστης εὐκινήσεώς του, ὃν παριστᾷ ἡ ἑπομένη εἰκὼν. Καλεῖται καινῶς καὶ Βουβὸν ἢ Βάουβάν. Ὁ πιθήκος οὗτος ἔχει τοιαύτην εὐκινήσιν, ὥστε ἀναγνώμενος ἐπὶ κλάδου ἢ μᾶλλον καλάμου βαμβοῦ, αἰωρεῖται μετὰ δυνάμεως τῆδε κακείσε καὶ εἴτα πηδᾷ ἕως δώδεκα μ. ἀπόστασιν. Φαίνεται δὲ ἀρεσκόμενος πολὺ εἰς τσιάντας ἄσκησεις.

Τῶν πιθήκων τούτων ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη πλέον ἢ ἥτιον διαφέροντα ἀλλήλων. Ἄλλ' ὅλοι οἱ πιθήκοι οὗτοι εἰσὶ ἀνώτεροι τῶν ἄλλων καὶ ἕνεκα τῆς διασκευῆς πλησιάζοντες περισσότερο

πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἐκλήθησαν ἀνθρωπόμορφοι. Εἰσὶ δὲ πρωτεύοντες, ὡς προαναφέραμεν, ὁ Οὐράγγος, ὁ Χιμπατζῆς, ὁ Γορίλλας καὶ δευτερεύοντες εἰς ὑληβάται καλούμενοι, ὧν ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη.

Κατὰ δὲ τὴν διαίρεσιν, ἣν ἔχει κάμη ὁ κ.

Ὁ Ἐπιτόμος.

Χάρτριαν καὶ καθ' ἣν λαμβάνεται δι' ὄριον ἢ ἑλαιμῆς ἢ παρουσίας τῆς τυλότητος εἰς τοὺς γλουτούς, οἱ πρῶτοι ὀνομάσθησαν πιθήκοι δασυπέχεις, οἱ δὲ δευτεροὶ τυλοπέχεις. Ἐλέχθη ἐπίσης, ὅτι οἱ μεγάλοι ἀνθρωπόμορφοι πιθήκοι εἰσὶν ἐπίσης μᾶλλον πλησιέστεροι πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἢ οἱ ἄλλοι. Ὅχι μόνον ἕνεκα τῶν μεγάλων αὐτῶν διαστάσεων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἕνεκα καὶ τῆς μεγάλης ἀναλογίας τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῶν. Ὁ δὲ κ. Gratiolet διάσημος γάλλος ἀνατόμος, μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξετάσας τοὺς ἐγκεφάλους ἀμφοτέρων, συνεπέρανε, ὅτι οἱ οὐράγγοι ὁμοιάζουσι περισσότερο πρὸς τοὺς ὑληβάτας καὶ σεμνοπιθήκους παρὰ πρὸς τοὺς γορίλλας καὶ χιμπατζῆδας, ὡς ἐπίσης ἐνῶ πρὸς τοὺς μανδρίλλους πλησιάζουσι ὁ γορίλλας καὶ χιμπατζῆς. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν ἀνθρωπομόρφων πιθήκων εἰς δύο κατηγορίας κατὰ τὴν βιογραφικὴν αὐτῶν διαίρεσιν, ἥτις εἰς ἀνθρωπομόρφους ἀσιατικὸς πιθήκους καὶ εἰς ἀνθρωπομόρφους ἀφρικανικοὺς πιθήκους.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Τὰ παρατηρηθέντα μέχρι τούδε αυτόματα φαινόμενα παρά τοις μεσάζουσιν, πάντοτε άτελώς έμελετήθησαν, ιδίως τὰ εἰς τὰ στοιχειώμενα λεγόμενα οικήματα παρουσιαζόμενα, άτινα έκδηλοῦνται ιδίως περίξ μεσάζοντος, άγνοοῦντος τήν ιδιότητά του. Συγκρίσις δ' τύπος άναγγέλλει τοιαύτα φαινόμενα, έκδηλούμενα έν τινι οίκῳ ή παρά τινι άτομῳ και τοσοῦτον παραδόξως, αυτόματως και μυστηριωδώς έν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι, χωρίς νά κατορθωθῆ έλλείψει βεβαίως χρόνου νά διευκρινισθῆ έπιμελώς και έμπεριστάτως τὸ αίτιον αὐτῶν.

Εσχάτως δ' κ. "Frantz Durville, Ιατρός, φιλόσοφος, συγγραφεύς και διευθυντής τοῦ πρό 40ετίας και πλέον έκδιδομένου έν Παρισίους Journal du Magnetisme και θιασώτης τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ έδημοσίευσεν έν τῷ συγγράμματι του σπουδαίαν σχετικήν περίπτωσιν, ήτις άνεδημοσιεύθη και εἰς τὰ Χρονικά τῶν Ψυχικῶν Επιστημῶν, έξ ὧν άποσπώμεν τὰ κυριώτερα μέρη, ως λίαν ένδιαφέροντα τοῖς περί τὰ μεταφυσικά καταγινόμενοις και διότι έν άμφιβόλῳ τίθεται τὸ ζήτημα, άν ή δρῶσα περίξ τῶν ατόμων τούτων άόρατος αὐτή δύναμις, ή παράγουσα τὰς μετακινήσεις δρατῶν άντικειμένων εἶναι διανοητική όντότης, τὸ άστροϊκόν σώμα τοῦ μεσάζοντος ή άλλη άσυνείδητος δύναμις. Και λέγει δ' κ. Durville :

Ο άσυνείδητος μεσάζων, περίξ τοῦ οὐοίου έξετυλίχθησαν τὰ φαινόμενα ταῦτα, εἶνε νέος τις, παῖς, Ραϋμόνδος Charrier, γεννηθείς τήν 20ήν Ιουλίου 1897 και μή συμπληρώσας έτι τὸ δέκατον τέταρτον έτος τῆς ηλικίας του.

Εγεννήθη εἰς Παρισίους και άνετράφη υπό τῆς πατρικής μάμης του, έν St. Sauveur τῆς Υόννης, ένθα και διέμενον.

Εκτός μικρῶν τινων άσθενειῶν τῆς νεανικῆς ηλικίας, δ' παῖς οὗτος εἶχε πάντοτε καλῶς εἰς τήν υγίαν του.

Μικρόσωμος, αλλά καλῶς άνεπτυγμένος, εἶνε εύφρέστατος και κάτοχος καλῆς παιδείας, σχετικῶς πρός τοῦς νέους τῆς ηλικίας του.

Τήν Παρασκευήν, 23 Δεκεμβρίου, παρελθόντος, ένφ' εὑρίσκειτο εἰς τὸ Σχολεῖον, μικροί τινες λίθοι και φάσηλοι έξεσφενδονίζοντο εἰς τήν θύραν τῆς οἰκίας, έν ή κατοίκει, έξ άοράτων διευθύνσεως. Τήν επαύριον τὰ αὐτὰ φαινόμενα έπαναλαμβάνονται έν τῇ άπουσίᾳ του. Τὸ έσπέρας περί τήν όγδόην ὥραν, ένφ' ή μάμη και δ' έγγονος έξελόβιον φασήλους, έπιπτον τοιοῦτον πανταχόθεν. Η μάμη ένόμιζεν, ότι δ' Ραϋμόνδος έραυπτεν αὐτούς, ένφ' οὗτος έβεβαίον τὸ έναντίον. Τήν όγδόην και ήμίσειαν, μόλις εἶχον τειθῆ παρά τῇ τραπέζῃ διά νά δειπνήσωσι, τὸ κοχλιάριον τοῦ Ραϋμόνδου έξαφανίζεται αἰφνης, ένφ' πρός τὸ τέλος τοῦ δείπνου τὸ κοχλιάριον άναφαίνεται πίπτον έν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

Εκτοτε τὰ φαινόμενα ταῦτα πολλαπλασιάζονται και άρχίζουν ν' άνησυχοῦν τὸν κόσμον. Πινάκια μεταβάλλον θέσεις, ένφ' ποιητήριόν τι άνηψωθέν εκ τῆς τραπέζης, πίπτει έπι τῆς γῆς και συντρίβεται. Μαχαίρια, περόνια και κοχλιάρια έξσφενδονίζονται πανταχός δι' άοράτων χειρῶν άντικείμενα δὲ πάσης φύσεως έξαφανίζονται και έπανέρχονται μετά τινος ήμέρας. Αφ' έτέρου εργαλεία και όργανά τινά φέρονται κατ' αὐτοῦ. Ο Ραϋμόν-

δος Ισχυρίζεται, ότι συχνά δέχεται γρόνθους, ότι έν πάση περιπτώσει μετακινείται και τινάσσεται και μίαν φοράν έρρίφθη άποθόμενος κάτωθι τῆς κλίνης.

Μετ' όλίγον τὰ φαινόμενα έπιτείνονται ήμέραν δὲ τινά, ένφ' ήτοιμάζετο νά μεταβῆ εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ πῆδηλά του, δ' σάκκος του και τὸ έπανωφόριόν του τῷ άφαιροῦνται. Κατάπληκτος και τεταραγμένος μένει οἶκοι με τὰς περικνημίδας, τὸ πανταλότιον και τὸ έποκάμισόν του. Και δ' μεν σάκκος έπανήλθε τήν έπιούσαν, τὸ έπανωφόριον μετά τινος ήμέρας, τὰ δὲ έποδήματα κατόπι.

Η 19η Ιανουαρίου ήπήρεν ιδιαιτέρως δι' αὐτόν τρομακτική τὸ παιδίον παροξυσμένος σνερχός και νυχθημερόν εκ τῶν φαινομένων τούτων και άδυνατοῦν νά εἶρη ύπνον άπό δεκατέντε και πλέον ήμερῶν, κατελήφθη υπό Ιδιαιτέρων νευρικῶν φαινομένων, χαρακτηρισθέντων ως καταληπτικῶν και νευροπαθητικῶν. Προσκληθείς δ' όόκτωρ Ριζός, μαγνητίζει οὗτος τὸ παιδίον, καθ' ήν στιγμήν έξήρχετο εκ μίας τῶν κρίσεων τούτων. Κατά τήν νύκτα ταύτην νέα ταραχῆ νευροπαθείας έπιπροστίθεται, έχουσα χαρακτηρισμόν έντελῶς φυσικής νευροπαθείας, ήτις διαρκεῖ μέχρι τῆς πρωίας τῆς 20ῆς Ιανουαρίου, οὕτως ώστε ή μάμη άπηλπισμένη και στενοχωρημένη εἰδοποιεῖ τηλεγραφικῶς τὸν νιόν αὐτῆς και πατέρα τοῦ τέκνου, όπως σπεύσῃ τάχιστα παρα τὸν νιόν του, οστις έξεδήλυν σημεῖα έσχάτης υγιεινῆς καταστάσεως.

Ο πατήρ άφικνεται τήν έπιούσαν, όποτε τὸ παιδίον εὑρίσκειτο κάπως καλύτερον και λαμβάνων αὐτό, άναχωρεῖ αὐθημερόν διά Παρισίους.

Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ St Sauveur—λέγει δ' κ. Durville—ταχέως έμαθον τὰ γεγονότα ταῦτα και πολλοὶ έξ αὐτῶν παρεότησαν ως μάστρες, έξ ὧν τινὲς ως και δ' Διευθυντής τῆς Σχολῆς εἶχον γράψει έν λεπτομερεία τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα τοῦ παιδός. Αμα τῇ επαύριον παρά τῇ οἰκογενείᾳ του, τὸ παιδίον άνέλαβε ταχέως εκ τῶν κόπων και οὐδέν φαινόμενον παρήχθη έπι δύο ήμέρας. Αλλά τήν τρίτην έπανελήφθησαν μετά τῆς αὐτῆς έντάσεως, όπως και έν St Sauveur.

Ο πατήρ όδήγησε τὸν νιόν του παρά τῷ Ιατρῷ Réillon, οστις ήρόκείθη νά τῷ εἶπῃ, ότι αὐτός δὲν πιστεῦσι εἰς τὰ τοιαῦτα φαινόμενα. Τότε τὸ άδήγησε παρ' έμοί, προτείνας μοι νά τεθῶν εἰς τήν διάθεσίν μου πρός μελέτην τῶν φαινομένων τούτων έν άνέσει.

Μετά σκέψιν, άεσφάσισα νά λάβω τὸν Ραϋμόνδον εἰς τήν οἰκίαν μου, ίνα τὸν έχω διαρκῶς πρό όφθαλμῶν. Τὸ Σάββατον τῆς 28 Ιανουαρίου τὸ έσπέρας άπήλθον μετά τοῦ παιδίου εἰς τὸ Mont-Margery, όπου έχω μικράν ιδιοκτησίαν, ίνα έξετάσω έν ήρεμία και ήσυχία πᾶν ό,τι ήθελε παραχθῆ. Μετά τὸ φαγητόν δ' Ραϋμόνδος μοι προέτεινε νά μείνωμεν παρά τῇ τραπέζῃ, διά νά ίδωμεν, άν οἱ κτύποι ήθελον έπαναληφθῆ.

Και όντως, έλαφροί τινες κτύποι άνώμαλοι ήκούσθησαν έπι τοῦ διαπέδου, έν τῷ καθίσματι και έν τῇ τραπέζῃ, αλλά δὲν ήδονήθην νά έννοήσω τίποτε εκ τούτου.

Η κατοικία αὐτή συνέκειτο άπό τὸ έστιατόριον, τὸν κοιτώνα, τὸ μαγειρεῖον, μικρόν διάδρομον και τὸ άποχωρητήριον. Τὸ έστιατόριον και δ' κοιτῶν

συνέχονται και έχουσι δύο θυρίδας πρός άνατολάς.

Εν τῷ κοιτῶνι δύο σιδηραὶ κλῖναι ύπάρχουσιν, όλίγον άπέχουσαι άλλήλων. Πλησίον τῶν θυρίδων άριστερόθεν, εὑρίσκειται ήματιοθήκη έπι τῆς όποιας θέτω τὰ ένδύματά μου έν όρα νυκτός. Εναντι δὲ δεξιόθεν έτέρη ήματιοθήκη ή μάλλον ήματιοστάσιον, έφ' οἱ κρέμανται φορέματα τῆς κ. Durville. Ανωθι δὲ κεῖται διαμέρισμά τι με χωρίσματα, έπι τῶν όποιῶν εὑρίσκονται μερικά βιβλία, χάρται και ξύλινον κυτίον με διάφορα μικρά άντικείμενα.

Εν τῷ έστιατορίῳ ύπάρχει τράπεζα στρόγγυλη εἰς τὸ μέσον, μία έδρα και καθίσματα. Πρός τήν γωνίαν και παρά τήν θυρίδα μικρά τις θεομάστρα φωταερίου. Αριστερόθεν τῆς εισόδου ύπάρχει μικρά τετραγωνική τράπεζα έφ' ής κεῖται μικρόν έρμάριον πρός τοποθέτησιν άντικειμένων τῆς τραπέζης. Γαί δὲ τοῦ τοῖχου τούτου έν ὄρολόγιον έκρεμές, εκατέρωθεν τοῦ όποιου ύπάρχουσι θέσεις δι' έφημερίδας.

Πρός τήν θυρίδα και πλησίον τῆς θεομάστρας ύπάρχει έτερον ήματιοστάσιον, έφ' οἱ θέτω εισερχόμενος τὸ έπανωφόριόν μου, τὸν πλόν μου και τήν ράβδον μου.

Εν τέλει άνωθι τῶν διαμερισμάτων τούτων ύπάρχει άποθήκη κατελημένη υπό τῶν περιστερῶν.

Η μικρά αὐτή περιγραφή θά διευκολύνη τὸν άναγνώστην εἰς τήν κατανόησιν τῆς έξελίξεως τῶν φαινομένων και τῶν θέσεων, ως κατείχομεν έγώ και δ' Ραϋμόνδος έν ὥρα τῆς παραγωγῆς των.

Πρὶν ή έπαναλάβωμεν τήν άφήγησιν τῶν υπό τοῦ κ. Durville σημειομένων γεγονότων, ύποσημειοῖ ή Σύνταξις τῶν Χρονικῶν τῶν Ψυχικῶν, καλόν εἶνε νά εἰπωμεν, ότι δ' κ. Durville τοποθετήσας έπι τῆς τραπέζης άρχήθεν διάφορα άντικείμενα εἶδεν, οτικολλά τούτων μυστηριωδώς μετετοπισθησαν ή έξηφανίσθησαν, ήτοι μεγάλα βιβλία έπεσαν εκ τῆς βιβλιοθήκης μετ'άπατάγου έπανειλημένως ήκούσθησαν φροβροί κτύποι υπό τήν κλῖνην τοῦ Ραϋμόνδου και άμέσως δ' κ. Durville προεκάλεσε διά τῆς τυπολογίας τήν άκόλουθον μικράν συνδιάλεξιν μετά τῆς όντότητος, ήτις έφαίνετο παράγουσα ταῦτα.

- Ερώτ. Μήπως εἶσαι όντότης τις;
- Απόκρ. Μάλιστα.
- Ερώτ. Εἶσαι άποθαμμένος;
- Απόκρ. Όχι.
- Ερώτ. Μήπως τὸ σώμα σου εὑρίσκειται έδῶ;
- Απόκρ. Μάλιστα.
- Ερώτ. Και ή δύναμις ή ζωογονοῦσα τὸ σώμα σου εὑρίσκειται έδῶ;
- Απόκρ. Μάλιστα.
- Ερώτ. Τότε, άν ή δύναμις και τὸ σώμα σου εὑρίσκονται έδῶ, φυσικά εἶσαι δ' Ραϋμόνδος.
- Απόκρ. Μάλιστα.
- Ερώτ. Καλῶς, ήννόησα, τότε σὺ και δ' Ραϋμόνδος εἶσθε έν και τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
- Απόκρ. Μάλιστα.
- Ερώτ. Τότε, φίλε μου, σὲ εύχαριστῶ. Ηδη θά έγερωθῶμεν και πιστεῦω νά έξακολουθήσῃς τὰς εκδηλώσεις σου.
- Η τελευταία άπάντησις έδόθη διά ζωηροτάτου κτύπου.—Μάλιστα.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ηδη δ' κ. Durville μετά τήν προκαταρκτικήν ταύτην άποκάλυψιν τῶν διαφόρων έξελιχθέντων και ύπ' αὐτοῦ παρατηρηθέντων γεγονότων, έπιλέγει : Απο τῆς στιγμῆς ταύτης έγγνώμαι τὸ άληθές τῶν άνηκούστων, άπιδάνων, άπιστεῦτων και άπαράδε-

κτων έν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῶν γνώσεών μας συμβάντων, άτινα μέλλω νά έκθέσω, άπαρ'άλλοκτως ως συνέβησαν ταῦτα.

Παραλείποντες τὰ μάλλον έποουσιώδη, θέλωμεν άναφέρει ένταῦθα τὰ κυριώτερα τῶν σημειωθέντων και άριθμηθέντων.

1ον. Εν δεδομένη στιγμῇ, πρός τήν θην ὥραν και 1)4 εὑρίσκομαι πλησίον τῆς θυρίδος τοῦ έστιατορίου, ένφ' δ' Ραϋμόνδος κεῖται άπισθεν έμοῦ πρός τήν τράπεζαν, εἰς άπόστασιν ένδὸς μέτρον περίπου, ότε βλέπω τήν λυχνίαν τοῦ κοιτῶνος ν' άναφθῆ άφ' έαυτῆς. Τήν σβίνω, και μόλις έστρεψα τὰ γόνα άνάπτεται αὐτή εκ νέου, ένφ' δ' Ραϋμόνδος εὑρίσκειτο εἰς τήν αὐτήν θέσιν τοῦ έστιατορίου. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον έπαναλαμβάνεται 5—1 φορὰς κατ' έξακολούθησιν υπό τὰς αὐτὰς συνθήκας και εἰς διάστημα όλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας.

Εἶμαι έντελῶς βέβαιος, ότι δ' Ραϋμόνδος οὐδόλως συμμετεχει εἰς τήν παραγωγήν τοῦ φαινομένου τούτου. Εν τούτοις άπό τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν αὐτῷ παρατηρῶν διά τοῦ βλέμματος αὐτόν. Πάντοτε δὲ τὸν παρακολουθῶ, όπως μεταβαίνει άπό τοῦ ένδὸς δωματίου εἰς τὸ έτερον. Αποφασίζω δὲ νά μή λάβω ύπ' ὄμιν οὐδέν φαινόμενον, όπερ ήθελε παραχθῆ έν τῇ άπουσίᾳ μου.

2ον. Κλείω τὸν γνώμονα τοῦ ήλεκτριμοῦ (ήλεκτρομέτρην). Εἶνε 9 και 1)2 ὥρα και παρακαλῶ τὸν Ραϋμόνδον, νά έλθῃ μετ' έμοῦ εἰς τήν όγοράν, όπως προμηθευθῶμεν τρόφιμα.

Τὸν άφήνω νά κατέλθῃ πρώτος, και εἰτα κατέρχομαι κι' έγώ, κλείω τήν έξώθυραν και πρός άποφυγῆν ύποψιών, άνοίγω και άνέρχομαι εκ νέου, όπως ίδω, άν τὰ πάντα εἶνε εἰς τήν θέσιν των. Βεβαιωθείς δὲ, ότι τὰ πάντα εὑρίσκονται, όπως τὰ εἶχομεν άφήσῃ, κατέρχομαι εἰς συνάντησιν τοῦ Ραϋμόνδου.

Μετά 1/4 τῆς ὥρας περίπου έπανερχόμεθα και μετά μεγάλης μου έκπλήξεως παρατηρῶ τὸν γνώμονα τοῦ ήλεκτριμοῦ άνεσπόμενον, τὰ στόμια τῶν φώτων άνημμένα ως και τὰς λυχνίας τοῦ μαγειρίου έν πλήρει φωτισμῷ. Σπεύδω και κλείω και σβίνω τὰ πάντα, κλείων έν ταυτῷ και τὸν γνώμονα.

Συνδιαλεγόμεθα ήδη έν τῷ έστιατορίῳ και μετά μεγίστης έκπλήξεως εἰκοσάκις και πλέον άνοίγεται οὗτος άφ' έαυτοῦ και τὸ φῶς τοῦ κοιτῶνος επανέρχεται έπίσης τσοάκις.

3ον. Ο Ραϋμόνδος φαίνεται καναβεβλημένος και τῇ προτάσει μου άπέρχεται νά κατακλιθῆ, όπερ και έγώ πράττω. Ενώ δὲ κρατεῖ έν κυτίον, περιέχον τὰ πρός γραφήν άναγκαία και έτοιμάζεται, νά τὰ θέσῃ έπι τοῦ έρμαρίου, τὸ κάλυμμα έκφεύγει τοῦ κυτίου και μοι λέγει, ότι βλέπει τὰς γραφίδας έξερχόμενας και έξαφανιζόμενας πρός τήν στέγην. Κλείει δὲ τὸ κυτίον κινῶν και τὸ θέτει εἰς τήν θέσιν του.

Τὸν παρακαλῶ τότε νά κομηθῆ και προσπαθῶ κι' έγώ νά πράξω τὸ ίδιον, ότε βλέπω, ότι αἱ γραφίδες και τὰ μολυβδοκόνδυλα έπιπτον πλησίον τῆς κεφαλῆς μου και τῶν ὤμων μου.

Ο παῖς κοιμάται και μετ' όλίγον έν χαρτόνιον ίχνογραφίας και φύλλα χάρτου τοποθετημένα έπι τοῦ έρμαρίου έρχονται βιαλῶς ένωθεν τῆς κλίνης μου και πρός τήν θυρίδα, εἰς τριῶν μέτρων τολλάχιστον άπόστασιν. Εν σίδηρον τοῦ σιδηρώματος, όπερ έπίσης εὑρίσκειται έπι τοῦ έρμαρίου φέρεται κατὰ τήν αὐτήν διεύθυνσιν. Τὸ βλέπω δὲ εἰς έν μέτρον περίπου ύψους και εἰτα πίπτον, βαρέως έπι τοῦ διαπέδου.

Ο Ραϋμόνδος τότε άφηνίζεται εκ τοῦ κρότου, έγεγρόμεθα και προσπαθοῦμεν νά επαναφέρωμεν τὰ πάντα εἰς τήν θέσιν των, ότε τὸ σίδηρον εκποκίζεται άφ' έαυτοῦ εκ τῆς θέσεως του και φέρεται ήσυχως υπό τήν κλῖνην τοῦ Ραϋμόνδου.

δον. Είπε η δευτέρα ώρα' ενδύομεθα και καθή-
μεθα εις τους πόδας των κλινών μου, οτε βλέπομεν
τά ενδύματα της γυναικός μου φερόμενα κατά μη-
κος του δωματίου και πίπτοντα πλησίον της κλίνης
μου προς την θερμάστραν. Ο Ραϋμόνδος με πλη-
σιάζει παρατηρών με εκπληκτος και στηρίζεται διά
της αριστεράς χειρός του εις την κλίνη μου. Τότε
ή εσχάρα της εστίας μετά ποσότητος τέφρας και
των εν αυτή κεκαυμένων καρτίων βιαίως εκσφενδο-
νίζονται προς ήμās και ή μὲν εσχάρα πίπτει προς
τό κάτω μέρος της κλίνης, αρκετή δὲ ποσότης τέ-
φρας, ήν υπολογίζω εις μιαν λίτραν και πλέον δια-
χέεται επί της κλίνης μου, αρκετής τοιαύτης διευ-
θυνθείσης και προς τὸ εστιατόριον.

Ἐπαναθέτω τὴν εσχάραν εις τὴν θέσιν της,
ὁ Ραϋμόνδος σκύπτει ἰνα συλλέξῃ φυλλάδια τινα
και βλέπω τὴν εσχάραν ὑψομένην εις ἓν μέτρον
τουλάχιστον ὕψους και εἶτα πίπτουσαν προς τὸ μέ-
ρος τοῦ Ραϋμόνδου και συντριβομένην εις τεμάχια.

9ον. Ἐμμανέντες ἐκ τῶν φαινομένων τούτων με-
ταβαίνωμεν εις τὸ εστιατόριον και κλείομεν τὴν θύ-
ραν τοῦ κοιτώδους. Ὁ ἠλεκτρισμός ἀνάπτεται ἀφ'
ἐαυτοῦ και τὸν ἀρίνομεν. Εἶπε ή 3η ώρα. Ὁ Ραϋ-
μόνδος μοι λέγει ὅτι διψᾷ, λαμβάνει δὲ ταυτοχρό-
ως διά της αριστεράς χειρός ἓν ποτήριον. ἐπὶ της
τραπέζης και στρεφόμενος προς τὴν ἐταζέραν, ήτις
χρησιμεύει και ὡς ἐρμάριον, λαμβάνει τὴν φιάλην
και χύνει ὕδωρ εις τὸ ποτήριόν του. Μόλις ὅμως
τοῦτο ἐπλησίαζε νὰ πληρωθῇ, ή πιπεροθήκη φεύ-
γει ἀφ' ἐαυτῆς και ἐιερχομένη ἀνωθεν τῶν ὀμων
τοῦ Ραϋμόνδου, πίπτει ἐντός τοῦ ποτηρίου του.

11ον. Εἶπε ή 3η ώρα και 1/2 και ὁ Ραϋμόνδος ἰνα
φέρῃ ἀντιπερισπασμόν εις τὰ φαινόμενα, ἀνέρχεται
εις τὸ διαμέρισμα τῶν περιστερῶν, δηλ. ἐν τῇ ἀνω
καυμένη ἀποθήκῃ· ἀλλὰ μόλις ἀνήλθε, τέσσαρα κυ-
τία ἄνω περιεῖχον διάφορα τροφίμα, και τὰ ὅποια
εὗρισκοντο ἐπὶ τοῦ προβόλου της εστίας, κατακυ-
λύονται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἀνακυρτοῦνται δὲ πί-
πτοντα, ἐνφ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἀνατρέπεται.
Ὁ Ραϋμόνδος τότε κατέρχεται πεφοβισμένος.

12ον. Μετὰ τὴν ἀνατροπὴν και πτώσιν τῶν ἀντι-
καυμένων αὐτῶν, ἀπαρτιζόμενον ἐκ σακχάρους, κα-
στάνων, γαιομήλων κτλ. ἄτινα και διεσκορπίσθησαν
τῆδε κακίσει, ἀπαυδῆσαντες ἀμφοτέρω και ἰνα δώ-
σωμεν πέρας εις ταῦτα και ἡσυχάσωμεν, ἀποφασί-
ζομεν νὰ ἐξέλθωμεν. Φορῶ τὰ ὑποδήματά μου, ἐνφ
ὁ Ραϋμόνδος λαμβάνει τὰ ἰδικά του, τοποθετεῖ αὐτὰ
πλησίον ἐνός καθίσματος ὅπου κάθεται και ἐτοιμά-
ζεται νὰ τὰ φορέσῃ, ἀλλὰ ἀμφοτέρω τὰ ὑποδήματα
ἐξαφανίζονται. Ἐπιμνηστέον τὰ ἐξέλθωμεν, τὸν πα-
ρακαλῶ νὰ μείνῃ καθήμενος ἐπὶ της καθέκλας και
πηγαίνω νὰ τῷ κομίσω ἓν ζεύγος παλαιῶν ἰδικῶν
μου, τὰ ὅποια τοποθετῶ εις τὴν θέσιν, ἐνθα εὗρι-
σκοντο πρὶν τὰ ἰδικά του. Οὗτος ἐκτείνει τὴν χεῖρα
διά νὰ λάβῃ τὸ ἓν, πλὴν τὸ ἕτερον ἐξαφανίζεται.
Παρακολουθῶ τὸ φαινόμενον μετ' ἐκπλήξεως και
ἐνφ ὁ Ραϋμόνδος ἐγείρεται τοῦ καθίσματος, χάνεται
και τὸ ἕτερον ὑπόδημα. Ἐξετάζομεν τότε πανταχό-
θεν, ἰνα εὗρωμεν αὐτὰ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀναφαίνονται.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐξυκολοῦνται ἐπιναυλαμβαρομένη.
Ὁ Ραϋμόνδος κατορθώνει νὰ φορέσῃ τέλος σανδάλια
τινὰ ἐλαφρά, τὸ ἐπανωφόριόν του και πιλίκιον,
ἐνφ δὲ ἐγὼ ἐκτείνω τὴν δεξιάν μου διά νὰ λάβω τὸν
πίλόν μου και τὴν ράβδον μου, ἐξαφανίζονται ταῦτα
ἀμέσως. Τέλος κατορθοῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν, σπεύ-
δοντες ἀμέσως ἀμφοτέρω.

Ὁμολογῶ ταπεινότητα, ὅτι ἐγὼ ὅστις ἐπεθύμουν
νὰ ἴδω φαινόμενα τοιαύτης φύσεως, ἐγὼ ὁ ἰσχυρός,
ὁ ρωμαλέος, ὁ ἀτάραχος και ἐν ἀριστῇ φυσικῇ και
ἠθικῇ καταστάσει διατελὼν και ὅστις οὐδέποτε ἄλ-
λοτε ἐφοβήθη, τὴν φορὰν ταύτην κατελήφθη ὑπὸ

μεγάλῃς νευρικῆς ταραχῆς. Περισφικθείσης δὲ της
ἐπιγαστρικῆς μου χώρας, ὄσσην και ἂν εἶχον ὑποστῆ
ἰσχυρὰν συγκίνησιν, ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι και ὁ φό-
βος και ἡ κατὰκλιξις βαθυηδὸν με κατέλαβον συ-
σσωμον.

Τὴν 5ην και 1/2 ὥραν ἐπεστρέφομεν. Ἐλεγον δὲ
τότε εις τὸν Ραϋμόνδον νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ μέ-
ρος τοῦτο τῶν φοβερῶν ἐκδηλώσεων και νὰ ἐπα-
νέλθωμεν εις Παρισίους. Οὗτος ὅμως εἰδιωμένος
μᾶλλον εις τοιαῦτα φαινόμενα, μοι ἀπαντᾷ ὅτι ἀφοῦ
εὐρόθημεν ἐνταῦθα, πρέπει νὰ μείνωμεν ἀκόμη. Ἰ-
πήκουσα παρὰ τὴν θέλησίν μου και ἤρχισα νὰ ἐτοι-
μάζω τὸ γεῦμα.

16ον. Εἶπε 6η ὥρα. Ὁ Ραϋμόνδος κάθηται
παρὰ τῇ τραπέζῃ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ
ἀγκῶνων, ἓν μέτρον περιῖπου μακρὰν τοῦ πυρῶννου,
ὄπερ ἀνάπτει. Βλέπω τότε τοῦτο νὰ σβέννυται, χω-
ρὶς ποσὸς νὰ μετακινηθῇ ὁ Ραϋμόνδος και μετὰ
δύο λεπτά περιῖπου ἀνάπτεται ἀφ' ἐαυτοῦ. Τὸ πα-
ράδοξον τοῦτο φαινόμενον ἐπανελήφθη πεντάκις ἐν
ὥρᾳ τοῦ γεύματος. (ἔπεται τὸ τέλος)

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ἐως χθὲς οἱ ποιηταὶ ἔλεγον, ὅτι τὰ φυτὰ και τὰ ἄν-
θρ ἔχουσι ψυχήν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκάστη ποιητικὴ ἔξαυσις
ὑποτίθεται, ὅτι εἶπε ὥρατα, δεχόμεθα τὴν ψυχήν τῶν φυ-
τῶν και τῶν ἀνθῶν ὡς φεάλα, ὅπως και τὴν ὄσσην των.
Ἰσοῦ ἤδη, ὅτι και ἡ Ἐπιστήμη ἔρχεται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι
τὰ φυτὰ ἔχουσι ψυχήν. Ἡ Ἐπιστήμη ὅμως δὲν ἔχει
καμμίαν σχέσιν με τὴν ποίησιν, και ἡ ψυχή τῆν ὅποιαν
δίδοι εις τὰ φυτὰ, δὲν ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ εἶπε
ὥρατα. Ἐν τούτοις εις τὴν περίστασιν αὐτὴν δέον νὰ εἰ-
μεθα περισσότερο διστακτικοί, διότι ἐκεῖνος, ὅστις ἀνε-
κάλυψε τὴν ψυχήν τῶν φυτῶν εἶπε ὁ υἱὸς τοῦ ταπεινώ-
σαντος τὸ ἀνθρώπινον γένος με τὴν θεωρίαν της ἐκ πι-
θῶμων καταγωγῆς του. Εἶπε ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Δαρ-
βλου, Ἄντὸς ἀκριβὸς ἀνεκάλυψε τὴν ψυχήν τῶν φυτῶν.
Και ἡ ἀνεκάλυψις του αὐτῆ ἐξήνοιξε τὴν βλάστησιν μετὰ
τοῦ θείου.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν περιορίζεται μόνον ἐρευνῶν τὰ
πράγματα, ἄτινα τὸν ἐνδιαφέρουν ἀπ' ἐθελείας, ἀλλὰ ὡς
γνωστὸν, ἐξετάζει και διὰ τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις της
ζωῆς ἐπὶ τοῦ πλανήτου του. Με τὴν ἀπόδοσιν της ψυ-
χῆς εις τὰ φυτὰ, ἐπικυροῦμεν ὅλην σχεδὸν τὴν εἰρηοφρίαν
της ζωῆς των. Ἐως χθὲς τὰ ἐβλέπομεν ἄψυχα ἢ τοῦ-
λάχιστον ἔχοντα μόνον τὴν μικρὰν ψυχήν, ήτις τοῖς
χρειαζεται, διὰ νὰ ζήσουν ἐντυχῇ τὴν ἐφήμερον ζωὴν
των. Τώρα τὰ θέλομεν τελείως ἔμψυχα, ὑποκειμενα δη-
λαδῇ και εις δλας τὰς θλιβεράς συναισθησεις της ψυχῆς,
πάσχοντα, ὅπως πάσχομεν και ἡμεῖς, θλιβόμενα, με-
λαγχολοῦντα, εὐτυχοῦντα, ἐλαττοῦντα, διότι ἡ ἐλπίς εἶπε
μία ἀπὸ τὰς ὀδυνηροτέρας πληγῆς, εις τὰς ὅποιας ἡ ψυ-
χή βασανίζει τὴν ζωὴν, εἶπε δὲ και ἄγκυρα ἀσφαλείας.
Ἐν τούτοις ἡ Ἐπιστήμη δὲν εὗρηκε τρόπον ἀκόμη νὰ
κατιστῆ νοητὴς τὰς ἀνακαλύψεις της και εις τὰ φυτὰ.
Και τὰ ὥρατα αὐτὰ και ταπεινὰ ὄντα, θὰ διατελοῦν ἔτι
ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ εὐτυχήματος, με τὸ ὅποσον τὰ ἔχει προ-
κίση. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐμποροῦμεν νὰ τὰ διακρίνωμεν, αὐτὰ
ὅμως θὰ ἐξακολοῦν τὴν ζωὴν των, ὅπως και πρὶν
ἀδιαφοροῦντα διὰ τὸν οἰκτὸν μας και τὴν περαιτέρω εὐ-
τυχίαν των.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Τὸ θέατρον αὐτὸ ἐπανεῖδε τὰς παλαιὰς του δόξας με τὴν ἐναρξιν
τῶν παραστάσεων της ἀριστατάτης κατηρημένης «Ἑλληνικῆς Ὀ-
περέττας» της Διδος Κολυβά. Ἀνεβίβασε μέχρι τοῦδε τρεῖς νέας
ὀπερέττας, τοὺς «Ἐρωτας τῶν Παιγνήτων», τὰ Φθινοπωρινὰ γυ-
μνάσια» και τὴν «Τρελλὴν Ἀνοιξίν» με δραματικὴν ἐπιτυχίαν.
Ἡ καταπληκτικὴ συρροὴ κόσμου καθ' ἐκάστην ἑσπέραν εἶπε μίαν
ἀμοιβὴν διὰ τὸν τόσον εὐπαρησίαστον και εὐσυνείδητον καταρτισμόν
τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ θιάσου, ὅστις με δλα τὰ καλὰ στοιχεῖα ὅπου πε-
ριλαμβάνει, ὑπερτερεῖ τοὺς μέχρι ἀρχιθέντας ἔξονους θιάσους.
Ὁ χορὸς του τελειώτατος, σκηρικὰ και ἐνδυμασίαι πολυτελεῖς και με
ὕψιφονους δύο, τὴν διδα Κολυβά και διδα Λευθαίνοῦ και τοὺς
λοιποὺς κ. κ. Τριχᾶν, Ἀράμαλην, Ἀφεντάκη, Χαντᾶ, Μήτιουραν,
Μηλιάδην κλπ., δὲν ἐπάρχει οὐδέμια ἀμφιβολία, ὅτι θὰ καταγάγῃ
θριαμβικὸς καλλιτεχνικὸς καθ' ὅλην τὴν περίοδον αὐτῆν! Ἐτοι-
μάζονται πολλὰ νέα ὀπερέττα, ὡς και ἡ «Ἀττικὴ Ἐπιθεώρησις»
τοῦ κ. Π. Δημητριάδοῦ.

ΔΙΣ ΜΕΛΟΠΟΜΕΝΗ ΚΟΛΥΒΑ ὑψίφωνος της Ὀπερέττας.

ΚΥΒΕΛΗΣ

Ἐν μεγίστῃ συρροῇ κόσμου καθ' ἐκάστην ἑσπέραν ἀναβιβάζον-

μάσια δέξασα ἑξαίσια προσόντα. Ἡ «Ὁρ-
δινάντα» ἐπαίχθη με μοναδικὴν ἐπιτυ-
χίαν τοῦ λαμπροῦ μας κωμικοῦ κ. Λεπι-
νώτη και της κ. Φύστ. Ἐτοιμάζονται
πυρετωδῶς τὰ «Νέα Παναθήναια 1911».

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἀποχωρήσαντος τοῦ κ. Οἰκονόμου ἐκ
τοῦ θεάτρον τοῦτου, ἀνέλαβε τὴν διεύθυν-
σιν αὐτοῦ ὁ καλλιτέχνης κ. Διον. Βενιέρης
τῆ συννεργασίᾳ τοῦ Ζεῖγους Μουστάκα,
ὅστις ἔκαμε ἐναρξιν με τοὺς «Ἀησιᾶς»
τοῦ Σχίλλερ, με μεγάλην συρροὴν κό-
σμου, ὡς και τὸ «Μετὰ τὸ Ἐγκλημα»
τοῦ Νοβέλλι, με μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
κ. Α. Βενιέρη και της Κας Μουστάκα.
Ἐπίσης τὸ «Καρναβάλι της Νίσιος»
και εις τὴν «Στρογγυλὰ ποῦ ἔγεινε ἑρῆναι»
τὰ ὅποια ἐδίδαξαν με ἀρετὴν ἐπιτυχίαν.

ΣΠΥΡ. ΤΡΙΧΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗΣ

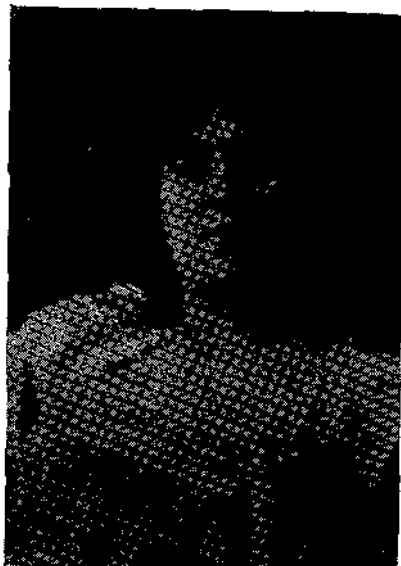
Πρωταγωνιστοὶ της Ἑλλ. Ὀπερέττας.

ταὶ τὰ ἔργα τοῦ ἐκλεκτοῦ δραματολόγου της συμπαιθεσιᾶτης πρωτα-
γωνιστριας μας κ. Κυβέλης Ἀδριανῶ-Θεοδωρίδου. Ὁ «Ἐρως και
Στρατός» ἡ ἰσοτιμότερη αὐτῆ φέρσα ἐπαίχθη πεντάκις με μοναδι-
κὴν ἐπιτυχίαν δλοκλήρου τοῦ θιάσου.

Τὸ «Σκάνδαλον» ἰνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα προϊόντα τοῦ λαμπροῦ
δραματικοῦ συγγραφέως Bataille εἶχε πολλὴν ἐπιτυχίαν ἡ κ. Κυ-
βέλη ὡς Καρλόττα ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν δραματικὴν τέχνην, προκαλέ-
σασα τὴν συγκίνησιν εις τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τοῦ θεάτρον
της ὁ κ. Π. Λέων πολὺ καλὸς, ὅπως και ὁ κ. Γαβριηλίδης και λοι-
πὸς θίασος. «Ἡ Νύφη μου» ἐπανελήφθη δις με ἐμφάνειν νέας
καλλιτεχνικὰς της διδος Ἑλ. Κομπότη, σχεδὸνς πολλὴν ἐπιτυχίαν και
δικαιοσύνης τὰς προσδοκίας τοῦ ἐκλεκτοῦ κοινού. Ὁ δὲ «Δοξαγὸς
Μις Ἑλλεν» ἐπαίχθη με πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν και με δρεξιν
πολλὴν ἐκ μέρους δλοκλήρου τοῦ ἐκλεκτοῦ θιάσου. Προσεχῶς τὸ
«Τέκνον τοῦ Ἐρωτος.»

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Ἡ «Δόξα» ἔργον ἀγνώστου εις τὰς Ἀθήνας συγγραφέως τοῦ
Turner, ἐν ἀληθινῶν δραματικῶν οἰκογενειακῶν δράμα ἐπαίχθη
ἐπὶ τοῦ φιλοτίμου θιάσου τοῦ θεάτρον τοῦτου ἀριστοτεχνικώτατα.
Ἡ κ. Ροζαλία Νίκα θαυμασία εις τὸν ρόλον της συζύγου ἀνεδείχθη
τέλεια ἀριστοτέχνης. Ὁ κ. Φύστὸς τέλειος ὡς σύζυγος, παῖδας με
ὅλην τὴν δύναμιν της δραματικῆς του τέχνης. Ἡ κυρία Φύστὸς θαυ-

ΔΙΣ Β. ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ ὑψίφωνος της Ὀπερέττας

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ μήτηρ. Τὰ παιδιά ἔχουν τὰ καλά τους μὰ ἔχουν καὶ τὰ κακά τους.

Ὁ παῖς. Τότσο, μαμμά, τότσο.

Ἡ μήτηρ. Καλά, τότσο, μὰ μ' ἔχεις σκληρωμένα ἰδῶ μέσα.

Ὁ παῖς. Παπά, μαμμά, παπά...

Ἡ μήτηρ. Κ' οἱ δυό σας εἶσθε μὲ χαρά!

Ὁ πατήρ (εἰσερχόμενος). Τί μαρτύριον ὁ γάμος!...

Ἐκονηχάτο ἐγωῖστίς τις μίαν ἡμέραν, ὅτι ἐταξείδευον εἰς πολλὰ μέρη.

— Πρέπει λοιπόν, κύριε, νὰ γνωρίζετε καλὰ τὴν Γεωγραφίαν, τῷ εἶπον.

— Ἐκεῖ μόνον δὲν ἐπῆγα, ἠπεκρίθη, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται νὰ ἐπέρασα πολὺ κοντά.

Ῥάπτως τις παρουσίασε τὸν λογαριασμὸν τοῦ εἰς τινὰ Δοῦκα, διὰ νὰ πληρωθῇ.

— Μήπως ἔλαβες τίποτε, ἀπέναντι τῆς ποσότητος ταύτης;

— Τίποτε, δηηλότατε; ἐποκρίνεται ἐποκλιόμενος ὁ τεχνίτης, εἰμὴ μόνον ἐν ῥάπισμα ἀπὸ τὸν γραμματέα σας.

Εἰς τὸ θάνατον.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ παράστασις;

— Καλὴ φράσις ὑπομνοῦνται ἐξαίτια.

— Καὶ ὁ συγγραφεὺς;

— Δὲν τὸν εἶδα ἀκόμη. Αὐτός, βέβαια, θὰ ἔκαμε καλύτερα τὸ μέρος του.

Δύο δεσποινίδες ἐρίζουσαι περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ πλίου των.

— Τὸ ἰδικόν μου εἶνε μεγαλίστηρον.

— Ὅχι, τὸ ἰδικόν μου.

— Ἄμ' δὲν βλέπεις, ἔπου σκεπάζω τὴν σελήνην;

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τα γραφεῖα τῆς «Φύσεως» δέχονται καὶ παραγγελίας διαφόρους τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ μὲ μικρὰν προμήθειαν ἀρκεῖ νὰ προκαταβάλλονται ἡ ἀξία καὶ τὰ τέλη. Ἐκτέλεισις ταχεῖα καὶ ἀκριβής. Ἀναλαμβάνουσι δὲ καὶ τὴν ἀποστολὴν Ἐφημεριδῶν, Περιδικῶν, Βιβλίων κτλ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ
2ου τεύχους.

65. Ἐπιστολή.

66. Ἀμάθεια.

67. Οἰωνός Ἄριστος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Αἶνιγμα

Τὸ πρῶτον μου ὑπόθεσιν σημαίνει καὶ ἐλπίδα
Τὸ δεύτερον τὸν ἔχοντα τὴν Θράκην ὡς πατρίδα
Τὸ ἄλλο μου οἱ μάγιστροι ἀφθόνως σκαταλώσι
Διόλου μὴ φροντίζοντας ἂν ἄλλοι δαπανῶσι.
Σημαίνει καὶ ἀσθένειαν ἐπώδυνον, ἀγρίαν,
Ἀνθρώπους θανατώνουσαν καὶ ζῶα μὲ μανίαν.

2. Αἶνιγμα

Μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπ' ὤμου
Μὲ φορεῖς καὶ σὲ θερμαίνω
Ἄνευ ταύτης ἂν μὲ ἴδης
Ἄπὸ φόβου σὲ ψυχραίνω.

3. Αἶνιγμα

Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος
Τὸ δεύτερον πτηνὸν
Τὸ ἄλλο εἶναι μέλος σου
Καὶ μέλος τῶν πτηνῶν.

4. Φωνεντόλειπον

* π**δ**ο** π*νι*ν*τ*ν π*θ*ν μ*τ*ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Κ. Κ. Ἀσμου. Ἐπιταγή δὲν ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν.
— Α. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐνεργου-
μεν. Προσχεῶς γράφομεν. — Κ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐ-
χει καλῶς, εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν — Χ. Μ. Βορ-
ζοῦ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀκητήσαμεν καὶ ἐστει-
λαμεν ἀποδείξειν. — Γ. Μ. Λαμίας. Ζητούμενον φυ-
λάδιον σὰς ἀπεστάλη. — Γ. Ν. Α. Καριούμ. Ἐπι-
στολὴ ἐλήφθη, σὰς ἀκητήσαμεν. — Α. Τ. Ἀμσόν.
Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Κ. Σέρον.
Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Δ. Κωνσταν-
τινῶν. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Τόμος
ἐπίσης ἐστάλη. — Π. Σ. Καλάμας. Ἐχει καλῶς
Παραγγελία σας σταλήσεται συντόμως. — Ν. Β. Κά-
ρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Τόμος ἐστάλη. Ἀναμένομεν
νεωτέραν σας. — Ι. Ζ. Τουρνό-Σεβερῶν. Ζητούμενον
φυλάδιον σὰς ἐστάλη. — Ν. Μ. Βόλον. Δελτάριον ἐλή-
φθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Π. Γ. Πορτ-Σουδάν. Συνστη-
μένῃ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Κ. Πάτρας. Συν-
δρομὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξεις στέλλεται.

